

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ Δ'

ΤΕΥΧΟΣ ΜΕ'

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1904

ΑΘΗΝΑΙ

ΥΥΥΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ . . . ΔΡ. 12.

ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ . ΦΡ. ΧΡ. 12.

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΟΔΟΣ ΓΗΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 83.

ΥΥΥΥ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡ. 1.20

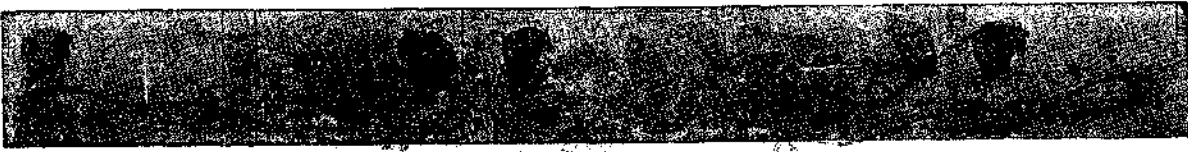
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΙΑΠΩΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ. 'Υπό ΑΝΔΡ. ΜΑΡΤΖΟΚΗ
 Η ΡΩΣΙΚΗ ΤΕΧΝΗ. 'Υπό . . . Κ
 ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ. 'Υπό ΕΛΕΝΗΣ ΔΑΜΑΡΗ
 ΑΛΗΘΕΙΑΙ
 ΣΤΡΟΦΕΣ. (Χαμόγελο. — "Ελα μ' έμένα). 'Υπό ΕΙΡ.
 ΜΕΓΑΠΑΝΟΥ.
 ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΩΝΟΣ
 ΤΟ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ. 'Υπό ΙΩ. ΠΟΛΕΜΗ
 ΑΑ - ΤΟΥΡ. 'Υπό ΑΔ. ΔΟΥΖΙΝΑ.
 ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ. (Τò μεράκι τής κόρης).
 'Υπό Κ. ΜΙΣΑΗΛΙΔΟΥ
 Ο ΑΣΦΑΛΤΟΣ ΕΝ ΤΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ. 'Υπό Α. Recouvreux
 ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ. 'Υπό Γ. ΖΕΡΜΠΙΝΗ
 ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ. 'Υπό ΣΤ. ΜΑΡΤΖΟΚΗ
 ΤΙ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ. (Τ' αδελφάκια). 'Υπό ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ
 ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΜΗΝΟΣ ('Ανέκδοτα Παράσχου. —
 'Η έρωτευμένη Φύσις. — Νέα ποιήτρια. — Τέχνη
 και ήθική. — "Εν μνημόσυνον). 'Υπό ΔΑΦΝΙΔΟΥ
 ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ.

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΟΙ ΝΕΟΝΥΜΦΟΙ. 'Υπό С. Makowsky
 ΑΠΟΒΙΒΑΣΙΣ Ιαπων. στρατού παρά τò Λιαο-Τουν
 ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΑΔΡΟΜΟΝ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΣΤΗΡΙΟΥ. 'Υπό Ν.
 Kassatkin
 ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΩΝΟΣ.
 ΠΑΓΟΔΡΟΜΙΚΟΝ ΕΛΚΥΘΡΟΝ.
 ΑΡΙΣΤΑΡΧΗΣ ΒΕΝΕ.
 ΦΥΣΙΣ. 'Υπό ΦΡ. ΑΡΙΣΤΕΡΟΥ
 ΙΑΠΩΝΕΣ ΜΑΝΘΑΝΟΝΤΕΣ ΠΟΛΕΜΙΚΑΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.
 ΜΕΓΑΛΛΙΟΝ ΠΑΝΑ
 Ι. ΨΥΧΑΣ.
 ΑΜΑΝΔΑ
 Τ' ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ
 ΜΟΥΣΙΚΟΘΕΡΑΠΕΙΑ
 ΕΠΙΚΕΦΑΛΙΔΕΙΣ. — ΚΟΙΣΜΗΜΑΤΑ ΚΤΛ.

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ
v v v v v v v v v v v v

Ν. Γ. Πολίτου. Παραδόσεις. Τόμοι δύο ἐν τῇ «Βιβλιοθήκῃ Μορασλή».

Πλούτον ἀληθῆ αποτελοῦν αἱ παρὰ τῷ Ἑλλ. λαῷ, πιστῶ θεματοφύλακι τῶν πατρίων, διασωζόμεναι παραδόσεις αἱ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα κυκλοφοροῦσαι, καὶ δι' ὧν ἐκδηλοῦται γρήγορος ὁ ἐθνικὸς χαρακτήρ. Ἄλλ' ἢ περιουλοῦν τὸσον ἕλικὸν, διασπαρμένον καὶ ἀνεμοφορήτου ἀπῆλει συντεχῆ ὑπομονητικῆν ἐργασίαν, ἅμα δὲ καὶ κριτικὸν πνεῦμα, διὰ τὴν πιστὴν ἀπόδοσιν. Εὐτυχῶς ὁ ἀναλαβὼν τὸ δυσχερὲς τούτου ἔργον κ. Πολίτης, ὁ εἰδικῶς ἀπὸ ἐκῶν ἀσχολήθει εἰς τὴν μελέτην τοῦ βίου καὶ τῆς γλώσσης τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀπέδειξε παραδειγματικὴν ἐπιμέλειαν. Μετὰ τὰς «Παροιμίας» ὡς ἀργότερον θὰ συνεχίσῃ. ἔξεδωκεν ἤδη εἰς δύο ὁγκωδεστάτους τόμους τὰς «Παραδόσεις» αἰνῶς ὑπερβαίνουσι τὰς χιλίας ἐν ὄλῳ. Καὶ ἐν μὲν τῷ α' τόμῳ ἀναγράφονται αὐταὶ ὡς ἀπαντῶσι παρὰ τῷ λαῷ, ἐν δὲ τῷ β' περιέχονται σημειώσεις διασαφητικαί, σημειωμένων καὶ τῶν πηγῶν, ὅθεν ἠητήθησαν αὐταὶ παρὰ τοῦ φιλοπόδου ἐυλέκτου.

Αἱ παραδόσεις εἶνε καθ' ὅλην εὐδοχίως ταξινομημέναι. Παλαιαὶ ἱστορίαι. — Ἡ Πύλη καὶ ἡ Ἁγία Σοφία. — Χῶραι καὶ τόποι. — Βασιλεῖδες καὶ Ρηγάδες καὶ Βασιλόπουλα. — Ἕλληνες, ἀδρειωμένοι γίγαντες. — Ἀρχαῖα κτίρια καὶ μάρμαρα. — Ἀρχαῖοι θεοὶ καὶ ἥρωες. — Ὁ Χριστὸς καὶ τὰ πάθη του. — Ἅγιοι. — Ἐκκλησίαι. — Οὐρανός, τ' ἄστρα καὶ γῆ. — Οἱ καιροί. — Μαρμαρόματα. — Φυτὰ. — Ζῷα. — Δράκοντες καὶ δράκοντες. — Δράκοι. — Θεσσαυροὶ καὶ ἀράπηδες. — Στοιχεῖα καὶ στοιχειωμένοι τόποι. — Στοιχεῖα τῆς θάλασσης. — Χαμοδράκια. — Καλλικάντζαροι. — Ἀνασκελάδες. — Νεράιδες. — Λάμιες. — Σερπύλλαι. — Μάγοι καὶ μάγισσες. — Διάβολος. — Φαντάσματα. — Ἀσθένειες. — Μοῖραι. — Νεκροὶ καὶ ψυχαί. — Βρυκόλακες. — Θάνατος. — Κάτω κόσμος, Χάρος. — Αἴτια.

Καὶ μόνῃ ἢ ἀναγραφή τῶν περιεχομένων καταδεικνύει τὴν πολυτιμὴν ἐργασίαν τοῦ κ. Πολίτου, ἥτις συγχρόνως δίδει ἀφορμὴν εἰς μελέτην ἐφευρέτεραν περὶ τοῦ θησαυροῦ τῶν παραδόσεων τοῦ Ἑλλ. λαοῦ.

Εἰσαγωγή εἰς τὰς τραγωδίας τοῦ Σοφοκλέους. Μετὰ προλόγου περὶ τῆς γλώσσης καὶ τῶν χαρακτήρων τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ Γεωργίου Μιστριώτου. Ἐν Ἀθήναις, 1904. Σελ. 434.

Ἐν τῷ προλόγῳ ὁ συγγραφεὺς δημοσιεῖ τοὺς λόγους οὓς ἐξεφώνησεν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, καθ' ἣν ἐποχὴν συνετάρασαν αὐτὸ τὸ ζήτημα τῆς «Ὄρεσις», ἐκδέχεται τὴν ἐπακολουθήσαν ἀποστολὴν καταδιώξιν του καὶ τὰς κρίσεις τοῦ τύπου.

Ἐπιταὶ τὸ καθαρῶς φιλολογικὸν μέρος ἦτοι εἰσαγωγικαὶ μελέται καὶ ἀναλύσεις εἰς τὰς τραγωδίας τοῦ Σοφοκλέους ἐν γένει καὶ εἰδικῶς εἰς τὴν Ἀντιγόνην, τὸν Αἰάντα, τὴν Ἠλέκτραν, τὸν Οἰδίποδα, τὸν Φιλοκτήτην, τὰς Τραγωδίας καὶ τὸν Οἰδίποδα ἐπὶ Κολωνῶ.

Ν. Σκλιά. Καρνηκομῶντες. Κωμῶδια βραβευθεῖσα εἰς τὸν Δασοάνειον διαγωνισμὸν διὰ χιλιοδράχμου βραβείου. Ἐκδότης Ι. Παπούλιας. Ἐν Ἀθήναις. Σελ. 120. Ἡ κωμῶδια αὕτη εἶνε ἀμελλικτος σάτυρα τοῦ Ψυχῆου καὶ τῆς συντροφίας του, ἐχουσα μᾶλλον φιλόλογικὴν ἢ σκηρικὴν ὄψιν. Συνιστῶμεν τὴν ἀνάγνωσίν της, ἰδίᾳ εἰς τοὺς μαλλιαροὺς, χάριν τῶν ὁμοίων καὶ ἐγγράφῃ.

Πατριωτικὴ Βιβλιοθήκη. Εἰς ἔργον ἐξέχως μορφωτικὸν προέβη ὁ προσδευτικὸς ἐκδότης κ. Γεώρ. Φέξης. Εἰς σειράν ἐτώνων φυλλαδίων ἐξέδωκεν αὐτοτελεῖς

ἐπὶ ἐθνικῶν θεμάτων μελέτας, ὡς ἐπιτηδες πρὸς τοῦτο συνέγραψαν γνωστοὶ λόγιοι. Αἱ ἠρωϊκώτεροι μορφαὶ καὶ τὰ ἐνδοξότερα γεγονότα τῆς πατρίδος μας παρελαύνουν εἰς τὰς μετὰ καλλιτελείας καὶ γλωσσολογίας γερουμέντας σελίδας τῆς «Πατριωτικῆς βιβλιοθήκης» ἥς ἐδημοσιεύθησαν ἢ τεύχη. Ἐν αὐταῖς περιέχονται βιογραφικαὶ μελέται περὶ Ἀνδρουτσίου, Κωνσταντινίου Παλαιολόγου, Σκενδέρμπεη, Κολοκοτρώνη, Παπαφλέσσα, Καποτανίων κ.λ.π. καὶ ἐπιτίθενται εἰς τῆς πολιτορίας τῆς Ἀκροπόλεως, ναυμαχίας τοῦ Ναυαρίνου, ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου, δολοκτυώσεως τοῦ Ἀρχαδίου κ.λ.π. Ἐργάσθησαν ὑπὸ τῶν κ. κ. Χ. Ἀντίκου, Ι. Κονδυλάκη, Π. Δημητρακοπούλου, Α. Καλυγεροπούλου, Τ. Μωραϊτῆ, Χ. Χρηστοβασίλη καὶ ἄλλων.

Ἡ προσέγγις τῆς Ἀγγλικανικῆς καὶ Ἑλληνικῆς ἐκκλησίας, ἐπὶ Δ. Π. Καλλιμάχου. Ἐν Ἀθήναις. Μελέτη ἀξία πολλῆς προσοχῆς.

Ἑθνικὴ Κατήχησις, ἐπὶ Ν. Βάγια. Ἐκδότης Ι. Κολλάρος.

Βιβλίον χρησιμώτατον διὰ τοὺς ἑλληνοπαιδας, εἰς οὓς συντομώτατα διδάσκει ποῖα εἶνε ἡ πατρίς των.

Ἑλληνικὴ χρυστομάθεια. Μετὰ συμπληρώσεων. Ὑπὸ Κυρ. Κοσμά. Βιβλιοπωλεῖον «Ἐστίας» Ἐν Ἀθήναις.

Ψυχιατρικὴ καὶ Νευρολογικὴ Ἐπιθεώρησις. Διευθυντῆς Σ. Βλαβιανός ἱατρός Σεπτέμβριος 1904. Δημοσιεύουν λίαν ἀξιοπρόσωτα ἄρθρα οἱ κ. κ. Γαβαλάς, Σωτηριάδης, Βλαβιανός, Χαρομῆς, κ. Σερμετῆ. Διὰ τοῦ τεύχους τούτου εἰσέρχεται ἡ Ψυχιατρικὴ Ἐπιθεώρησις εἰς τὸ Γ' ἔτος.

Τὰ Μεταλλεῖα ὑπὸ Ι. Δραγλίδου. Βιβλιοθήκη «Συλλόγου πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων». Προσεχῶς «Ἐκλογή ἐκ τῶν Ἑθικῶν τοῦ Πλουτάρχου» ὑπὸ κ. Γ. Μπουκουβάλα.

Φωκίανος Πανά. Τὰ λυρικά ἅπαντα. Μετὰ γλωσσολογικῆς μελέτης. Ἐκδόσις Μορασλή. Σελ. 480. Διὰ μᾶς ἐμφανίζεται ποιητικὴ ἐργασία, ἣν δὲν ἀνέμεινε τις. Ὁ ποιητὴς ἐνθουσιώδης, λείψης τῶν πατρίων, ὑμνητῆς θρησκῶν, ἀνομιμητικῶν ἄλλας ἐποχῆς. Πολλοὶ οἵτιοι του ἔχουν πολλὴν δύναμιν καὶ κάλλος ποιητικόν.

ΑΓΓΕΛΛΟΝΤΑΙ
v v v v v v v v v v v v

Ἑλληνικὸν Λεξικόν. ὑπὸ Γρηγ. Βερναρδάκη. Ἐκδόσις Μορασλή. Ὁ ἀποτελεσθῆ ἐξ 100 τετραγραμμίων φύλλων. Θὰ περιέχῃ ἰδίως ἐρμηνείαν τῶν δυσκόλων λέξεων μετὰ τῶν σχετικῶν παραδειγμάτων ἐκ χωρίων ξένων συγγραφέων. Ἡ ἐκτύπωσις θὰ περαιωθῇ ἐντός διετίας.

Ἡ Σύγχρονος Ἑλλάς, εἰκοσιγραφημένη. Ὑπὸ Κωστή Οἰκονόμου. Ἐν Ἀθήναις.

Ἡ ἐν Ἀνατολῇ ἐκπαιδευτικὴ δράσις τοῦ Ἠεροκλέους Βασιλάδου. Πρὸς συγγραφήν τοιαύτης μελέτης ὁ «Σύλλογος τῶν ὠφελίμων βιβλίων» προκηρύσσει διαγώνισμα, ὃ ἐπαθλον 500 δρ. Προθεσμία μέχρις 1 Ὀκτωβρίου 1905.

Σακεσπέιρου Ἄριστουργήματα. Ρωμαῖος καὶ Ἰουλίαι, Ἀμλετ, Ὀθέλλος. Βασιλεὺς Λήθ, Μάκβεθ. Κατ' ἔμμετρον ἐκ τῶν Ἀγγλικῶν μεταφράσεων Ἀγγέλου Βλάχου, μετὰ προλόγου καὶ ἐρμηνευτικῶν σημειώσεων. Ἐκδοθήσονται ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου ἐν τῇ «Βιβλιοθήκῃ Μορασλή», κατὰ μηνιαία τεύχη.

ΩΡΑΙ ΓΡΑΦΕΙΟΥ

9 — 10 π. μ. ☞ 2 — 3 μ. μ.

Constantin Makonsky.

Οἱ νεόνυμφοι

Η ΙΑΠΩΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Α'. ΙΑΠΩΝΙΚΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

1. 'Η δεχαιοτέρα 'Ιαπωνική ποιήσις.

ΥΝΤΟΜΩΣ, ιδού τίνι τρόπῳ ἐφράζεται, περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς 'Ιαπωνικῆς ποιήσεως ὁ συγγραφεὺς τῆς «Μεγάλης 'Ιαπωνικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας». Τὰ χρονικά τῆς 'Ιαπωνίας, ἐπιγραφόμενα ΝΙΠΠΟΝ-ΚΙ λέγουσιν: 'Η θεὰ 'Ι-ζα-ναμι-νο Μικὸτο ἀνέκραξε πρώτη.

— Τί χαρὰ νὰ συναντήσω ἕνα νέον τόσον εὐμορφόν!

Τὸ ἄρρην πνεῦμα δυσπρεστήθη καὶ εἶπεν:

— Ἐγὼ εἶμαι τὸ ἀρσενικό, καὶ εἰς ἐμὲ στέκει νὰ μιλῶ πρώτο. Πῶς γίνεται, ἀπεναντίας, μία γυνὴ νὰ τολμᾷ νὰ μιλῇ πρώτη; Αὐτὸ δὲν ἐννοεῖται.

Τότε ἀπεφάσισαν νὰ περιστραφῶσι γύρωθεν ὀρειχαλκίνης στήλης ἀκολουθῶς τὰ δύο πνεύματα συνητήθησαν ἐκ νέου τὴν φερόνταίτην ὠμίλησε πρώτον τὸ ἄρρην πνεῦμα ΙΖΑ-ΝΑΓΚΙ-ΝΟ-ΜΙΚΟΤΟ:

— Τί χαρὰ νὰ συναντήσω μία νέα τίσον εὐμορφὴν!

Τσαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἀρχὴ τῆς 'Ιαπωνικῆς ποιήσεως (1).

2. 'Αρχαία 'Ιαπωνική νυκτιφιλία (2).

'Ο Καμι-Γιατσι-Χόκο, θέλων νὰ λάβῃ ὡς

γυναῖκα του τὴν Νουνακάβα Χιμέ τοῦ Κουσι-νο-καίμι, ἐξεκίνησεν εἰς περιουδειάν, φθὰς δὲ εἰς τὸν οἶκον τῆς Νουνακάβα Χιμέ, ἤρχισεν ἄδων οὕτω:

«'Ο σεπτὸς Κάμι, ποῦ ἀπὸ ταῖς πολλαῖς χιλιάδες τὰ κεντάρια ἔλαβε τὸ ὄνομα Γιατσι-Χόκο, ἀφ'οὔ ματαιῶς ἐζήτησε εἰς ὅλο τὸ κράτος τῶν πολλῶν νησιῶν μία νέα γιὰ σύζυγον, ἄκουσε τέλος πάντων πῶς μακριὰ-μακριὰ ἀπὸ τῆ διαμενῆ του, εἰς τὴ χώρα τοῦ Κόσι, ὑπῆρχε μία γνωστὴ γυναικί. ἄκουσε τέλος πάντων ὅτι ἐκεῖ ὑπῆρχε μία εὐμορφὴ γυναῖκα. Λοιπὸν, γιὰ νὰ ἐνωθῇ με αὐτήν, ιδού τον ἐδῶ γιὰ νὰ ἐνωθῇ με αὐτήν, ιδού τῆς ὁμιλεῖ. Ἄλλ' ἐν τούτοις ἐγὼ δὲν ἔλυσα ἀκίμη τὸν ζωστήρα τοῦ σπαθιοῦ μου, δὲν ἐξεκαίμβωσα τὸν μανδύαν μου στέκω ἐδῶ ὀρθίος, κόρη, διὰ νὰ σπρώξω τὸ τριζάμενον φύλλον τῆς θύρας σου· στέκω ἐδῶ ὀρθίος, διὰ νὰ τὸ σύρω καὶ ἐν τούτοις, ἐνῶ ἀκίμη ἐπάνω εἰς τὸ σκοτεινὸ βουνὸ ὁ μπουφὸς ὁ παράποναρὸς στεναίξει, ὁ φιλέρημος φασιανὸς τώρα πλέον κλώζει, ὁ ἡμερὸς πετεινὸς τώρα πλέον τραγουδεῖ. Ὡμίε! Ὡμίε! αὐτὰ τὰ πτηνὰ τώρα πλέον τραγουδοῦν. Ὡ, βασανιάτέ μου, στραγγαλισατέ μου ἐκεῖνα τὰ πτηνὰ!»

Τότε ἡ Νουνακάβα Χιμέ, χωρὶς ν' ἀνοιξῇ τὴν θύραν τῆς οἰκίας, ἔσωθεν εἶπεν ἄδουσα:

«Σεπτὸ Κάμι, ποῦ ἀπὸ ταῖς πολλαῖς χιλιάδες τὰ κεντάρια ἔλαβες τὸ ὄνομα Γιατσι Χόκο, ἐγὼ εἶμαι μία κόρη ἀδύνατη ὡς χρυσταροῦ κλωστή· εἰς τρέπον, ποῦ ἐδῶ μέσ' στὸ στήθος μου

αἰσθάνομαι τώρα ἕνα θύρῳθεν ὄμιον με ἐκεῖνον ποῦ κάμνει πλῆθος πτηνῶν, ὅταν κακκαρίζουν κάτω εἰς τὸν γυαλὸ ἢ εἰς τὴν ἀμμουδιά. Ὡ, ναί, τώρα δὲν αἰσθάνομαι παρὰ ἕνα θύρῳθεν ὄμιον με ἐκεῖνον ποῦ κάμνει ἕνα πλῆθος πτηνῶν. Θὰ ἔλθῃ στιγμὴ ποῦ ἡ καρδία θὰ γαληνίζῃ πάλι. Πρὶν ἐκείνης τῆς στιγμῆς, φεῦ μὴν ἀποθάνῃς! Ὅμιον με μηνυτήν, ποῦ ταχὺς πετᾷ καὶ τρέχει τὸν ἀέρα, ἄς πορευθῇ, ταξιδεύοντας τὸν κόσμον, εἰς τοὺς μεταγενεστέρους αὐτὸ μου τῆς ἀγάπης τὸ τραγούδι.

Καὶ ἔπειτα ὑπέλαβεν ἄδουσα.
«Ἐὰν ὁ ἥλιος εἶχε κρυφθῇ πίσω ἀπὸ τὰ γαλανίχρωμα βουνά, καὶ ἡ νύκτα ἦτον σκοτεινὴ καθὼς τὰ βατόμυρα, ἐγὼ θὰ ἐβγαίνα βέβαια νὰ σὲ συναπαντήσω, καὶ σὺ, χαμογελώντας καὶ ἀστράπτοντας, ὡς τὸν ἥλιο ποῦ προβαίνει, ἐδῶ θὰ ἐρχίσουν. Με τὰ λευκά σου χέρια ὡς ξάρτια τοῦ αἰλάντου θὰ ἐσφιγγες εἰς τὸ δικό σου τὸ στήθος μου, ποῦ εἶνε ἀπαλὸ καὶ λευκὸ ὡς τὸν ἀφρὸ ἢ τὸ χιόνι καὶ ἐνῶ σὺ ἀπαλὰ θὰ τὰ χαιδεύεις καὶ ξαναχαιδεύεις, ἐμεῖς θὰ μένωμε σφιχτά, σφιχτά δεμέναι. Καὶ ἔπειτα με τὸ ἕνα χεῖρ ἐπάνω εἰς τ' ἄλλο κάμνοντες καὶ οἱ δύο προσκεφάλι, ἀναπαυτικά τὰ μέλη ἔχοντες ἐξαπλωμένα, θὰ κωμῆθῶμεν ἡσυχί. Ἄλλὰ, φεῦ, ἄς μὴ σοῦ φθάσῃ ὅτι μοῦ εἶπες πῶς μ' ἀγάπης! Καὶ ἄς γίνῃ ἡ παραβολὴ τοῦ σεπτὸ Κάμι-Γιατσι-Χόκο αὐτὸ μου τῆς ἀγάπης τὸ τραγούδι.

3. Χα-ονιὰ ἢ δημοτικὰ 'Ιαπωνικὰ τραγούδια (1).

— Φθάνει νὰ ζήσωμε μαζὺ, καὶ δὲν θὰ μοῦ εἶνε καθόλου βαρὺ νὰ κατοικήσω μία πτωχὴ καλύβη εἰς τὸ βάθος μιᾶς κοιλάδος, νὰ κόπτω τὸ χέρτον, νὰ γνέθω με τὴ βόκα, νὰ πλύνω τὰ πανικά εἰς τὸ βυάκι τοῦ μικροῦ λαγκαδιοῦ καὶ νὰ βάρω.

— Ἄν καὶ δὲν εἴμπορῶ νὰ ἰδῶ τὸ πρόσωπό του, ἀνάμεσα εἰς τὰ σανίδια τοῦ καρασιῦ τοῦ πλοίου, ποῦ φθάνει, τὰ τρία φύλλα τῆς βαλανιδιάς τοῦ στέμματος τοῦ ἐντυπωμένου εἰς τὸν μανδύαν του, θὰ σύρουν χωρὶς ἀμφιβολίαν τὴν προσοχὴν μου. Καὶ ὅμως, ἐάν, κραζόντας τον, ἀπατηθῶ, τί θ' ἀπογίνω; Καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη ὑπέσσεις με τρομάζει. Ἄκουμέ, πόσον εἶνε τὸ στήθος μου παραγμένον!

— Ἐξυπνῶ τυχαίως, ἐνῶ σὺ εἰ κόρακες, εἰς τὴν λάμπην τῆς σελήνης, τὴν νύκτα κρῶζουν καταρτῶμε τὰ Πνεύματα, προφέροντας λόγους μωροῦς, τοὺς ὁποίους μοῦ ὑπαγορεύει ἡ ἀδημονία νὰ τὸν ἀνταμῶσω. Εἶνε τάχα αὐτὸ, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς νευροπαθείας μου; Ἄ, μόνον με τὸ κρασί εἴμπορῶ κανεὶς νὰ ὑποφέρῃ τὸ βάρος τῆς ἀθλίας αὐτῆς ζωῆς!

1) Ἐκαστὸν ἄσμα εἶνε μιᾶς μόνῃς στροφῆς.

4. Σινικο-ιαπωνικὰ δημοτικὰ τραγούδια.

'Ανθος ἢ κόρη.

Ἀφ'οὔ ἀπέρασεν ἡ νύκτα, τὸ ἄνθος τῆς δακινηζῆς ἐβράχῃ ἀπὸ τὴν βροχὴν. Εἰς τὸ βασιλεῦμα τοῦ ἡλίου ἡ εὐμορφὴ κόρη σηκώνεται καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της. Συνάξει ἕνα ἄνθος καὶ στέκει ἐμπρὸς εἰς τὸν ἴδιόν της καθρέπτη διὰ νὰ φιλονεικήσῃ λαμπρότητα με αὐτό. Ἐρωτᾷ ἕνα παλληκάρι: Ποῖος θριαμβεῦει κατὰ τὴν ὠραιότητα μεταξὺ τοῦ ἄνθους καὶ τῆς κόρης; Ἀπαντᾷ τὸ παλληκάρι: Ἀσύγκριτη εἶνε ἡ ὠραιότης τοῦ ἄνθους. Ἡ κόρη, ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια, πεισμώνει· τρίβει τὸ ἄνθος ἀνάμεσα εἰς τὰ χέρια της καὶ τὸ ρίπτει εἰς τὰ ποδάρια τοῦ νέου. Ἐγὼ δὲν πιστεύω (λέγει αὐτῇ) ὅτι τὸ νεκρὸ ἄνθος εἴμπορῶ ν' ἀξίξῃ κανένα πρόσωπο ζωντανό. Ὅμως, κύριε, ἐάν σεῖς ἀκόμη ἐκτιμᾶτε τὴν ὠραιότητα τοῦ ἄνθους, σὰς προσκαλῶ νὰ τὸ πάρετε αὐτῇ τῇ νύκτα μαζὶ σας.

'Η προδοκίσις. (1)

Τὸ πρῶτο ἄνθος τῆς δαμασκηνιάς τοῦ νησιῦ τῆς Κεϊουσίου αὐτῇ τῇ νύκτα, κύριε, θ' ἀνοιξῇ διὰ σὰς· ὡς ἂν θέλετε νὰ γνωρίσετε ὅλα τὰ προτερήματα αὐτοῦ τοῦ ἄνθους, ἐλάτε, τραγουδώντας εἰς τὸ φεγγάρι, τὴν ὥρα τῆς τρίτης ὀλοσυκτίας.

5.

Στροφαὶ ἀλαγγελλόμεναι ὑπὸ τῶν δύο συζύγων διὰ τὴν οἰκίαν ἐοσθῆν τῶν ὄρασμάτων τῶν ἐπιθεμιμένων τὴν ἑβδόμη ἡμέραν τῆς ἑβδόμης σελήνης (2).

Ἀφ' ὅτου ἄρχισαν νὰ πνέουν εἰ δροσεροὶ ἀγγελοὶ τοῦ φθινοπώρου, δὲν ἀπέρασεν ἡμέρα χωρὶς νὰ ἔλθω νὰ σὲ περιμείνω, ἀγάπη μου, ἐδῶ εἰς τὴν ἀμμουδιά αὐτοῦ τοῦ ἀμεταβλήτου Ποταμοῦ τοῦ αἰωνίου οὐρανοῦ.

Ὡ, βαρκάρη, ποῦ στέκεσαι ἐδῶ εἰς τὴν ἀμμουδιά αὐτοῦ τοῦ ἀμεταβλήτου Ποταμοῦ τοῦ αἰωνίου οὐρανοῦ, ὅταν ἡ ἀγάπη μου ἀπεράσῃ πάνω ἀπ' αὐτὴ τὴν ὄχθη, κρύψε τὸ κουπί, σὲ παρακαλῶ.

Ἀφ'οὔ εἰς σὲ μόνη, εἰς σὲ μόνη ἀγάπη μου, ἕνα ὀλόκληρο χρόνον ἔχοντας εἰς τὸν στοχασμὸ μου, αὐτῇ τῇ μοναχῇ βραδείᾳ ἀξιώθηκα νὰ σὲ

1) Τὸ βραχὺ τοῦτο ἄσμα, δημοτικώτατον ἐν 'Ιαπωνίᾳ, ἀποδίδεται εἰς μίαν ἐταίραν τῆς Ναγκαόκι. — Ἐν 'Ιαπωνίᾳ, καθὼς ἐν Κίτῳ, πολλαὶ ἐταῖραι εἶνε ποιήτριαι. (De Gubernatis. Storia della poesia lirica).

2) Οἱ μυθικοὶ ἑλληνικοὶ ἀναφέρονται εἰς τὸν Γαλαξίαν, ἐννοούμενον ὑπὸ τῶν 'Ιαπώνων ὡς ποταμὸν τοῦ οὐρανοῦ. «Πρὸς δυσμὰς τοῦ γαλαξίου, γράφει ὁ σοφὸς καθηγητὴς Severini βλέπουσιν ἐν Ἰφανευρησίῳ μετὰ τοῦ Ἰφαντοῦ αὐτοῦ Ἀστέρου πρὸς τὴν δυτικὴν ὄχθην τοῦ Ποταμοῦ καὶ εἰς τὴν θέσιν τῆς Λίρας, πρὸς ἀνατολὰς, βλέπουσιν ἕτερον Ἰφαντοεργεῖον μετὰ τοῦ Ἰφαντοῦ αὐτοῦ, ἀστέρου εἰς τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην».

1) Léon de Rosny Anthologie Japonai e. Paris, Mai souneuve, 1871.

2) Ἀποτελεῖ μέρος τοῦ Θεόλου τοῦ Γιασογκαμικὰν Καμικότο, ἐν τῷ Διηγήματι τῶν ἀρχαίων γεγονότων.

ἀγκαλιάσω, ἄς πέση πυκνή, πυκνή ἢ καταχνιά
καὶ ἄς ξαπλωθῆ εἰς ὄλο τὸ Ποτάμι τ' οὐρανοῦ,
τίσσο, ποῦ νὰ μὴ φέξῃ πιά.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ αὐτοκράτορος Οὐτά
(888-897), προκεχωρημένης οὖσης ἤδη τῆς
ἰνκιδὸς τῆς ἐβδόμης ἡμέρας, ἀποῦ ματαίως ὁ
Μικάδος ἀνέμενεν ὅπως οἱ νεαροὶ ἀξιωματικοὶ
συνθίσωσιν ἐπὶ τοῦ δοθέντος παρ' αὐτοῦ θέ-
ματος, ὁ ποιητὴς Τόμο-Νόρι τραχέως ἐδῆξεν
αὐτοσχεδιάζων οὕτω:

Ἐνῶ πορεύεται ψηλαφητὰ, ψηλαφητὰ διὰ νὰ
εἴσῃ χαμηλὴ τινα διάβασιν, εἰς τὸν Ποταμὸν
τοῦ οὐρανοῦ, οὐδὲ εἰξεύρει νὰ βῆθῃ εἰς αὐτὸν κο-
λυμβῶν εἶνε εἰσέτι μακρὰν τῆς πεθουμένης ὄχ-
θης, καὶ ἤδη ἐξημερώνει.

(Προσφέρει μετὰ τοῦ φύλλου μικρὰν τολύπην
μετάξῃς). Καθὼς μακρὰν ζητυλιζέται ἡ κλωστή,
ποῦ ἔλαβα ἀπὸ σέ διὰ νὰ κάμω προσφοράν εἰς
τοὺς οὐρανόους Ὑφάντας, ἄμποτε νὰ ἦνε ὁμοίως
μακρὰ ἢ κλωστή τῆς ζωῆς ἐκείνης, τὴν ὁποίαν
θὰ ἀπεράσωμεν ἀγαπώμενοι πάντοτε.

(Ὁ ἀποχωρισμὸς) Καὶ τώρα ἔχε' γειά! Ἐνῶ
ἀκόμη δὲν ἐπάτησα τὸ μοιραῖον βεῦμα, τὰ ἐν-
δύματά μου εἶνε βουτηγμένα εἰς τὰ δάκρυά σου
καὶ τὰ δικά μου.

Συντεθὲν τὴν ἡμέραν.

Ἀπὸ σήμερα, θρηνητικὸς στοχασμὸς μου μόνον ἔνα
θὲ νὰ ἔχω, καὶ μία ἀνέμι θὰ ἐξουσιάζῃ μοι αἰχμή:
Πότε, ἄχ, πότε θὰ γυρίσῃ, θὲ νῆλθῃ πάλι γιὰ μένα
Ἡ ἡμέρα ἢ χθροινή.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΙΩΚΗΣ

Ἡ ΡΩΣΣΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΡΩΣΣΙΚΗ ζωγραφικὴ δὲν ἔχει ἱστο-
ρίαν ὅπως ἡ τῶν
δυτικευρωπαϊκῶν
πεπολιτισμένων λα-
ῶν. Ἡ ἀγιογραφία,
ἥτις παρὰ
τοῖς λοιποῖς ἔθνε-
σιν ἐγεινεν ἡ μή-
τηρ τῆς ἐγκοσμίου
ζωγραφικῆς, αὐτο-

τελεστέρα καὶ ἀληθεστέρα καθισταμένη ὁ-
σημέραι, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ παύσῃ νὰ ὑπη-
ρετῇ τὴν θρησκείαν, ἐν Ρωσσίᾳ ἔμεινε δεσμευ-
μένη διὰ δογματικῆς δυσκαμψίας ἀποκλειούσης
πᾶσαν ἀνάπτυξιν.

Μόλις ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ὁ Βίκτωρ Βασ-
νέζοφ εἰς τὰς τοιχογραφίας του τοῦ Ἁγίου
Βλαδμηέρου ἐν Κιέβῳ κατώθωσε νὰ μεταδώσῃ
νέαν ζωὴν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ζωγραφικὴν
διὰ δεξιῶν καὶ εὐφυῶς συνδυασμοῦ τῶν
ἀπαιτήσεων τῆς λειτουργικῆς τεχνουργίας καὶ
τῶν πραγματογραφικῶν ἀναγκῶν τῆς νεωτέρας
τέχνης. Ἄλλ' αἱ ἀπόπειραι ἄς ἦδη πρό αὐτοῦ

ΑΠΟΒΙΒΑΣΙΣ ΙΑΠΩΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΠΑΡΑ ΤΟ ΛΙΑΟ - ΤΟΥΝ

Nicolaus Kassatkin.

Εἰς τὸν διάδρομον τοῦ Δικαστηρίου

ἐπεχείρησαν ὁ Ἰβάνοφ μὲ τὸν ἱστορικὸν κατα-
στάντα «Ἰωάννην τὸν Βαπτιστὴν» καὶ ὁ νῦν
ἔτι δρῶν Πολύγεοφ μὲ τὸν «Χριστὸν καὶ τὴν
Μοιχαλίδα» ἢ τὸν «Χριστὸν παρὰ τὴν θαλάσ-
σαν» ἐν ᾧ πίνακι ἀναπαριστᾷ πιστῶς τὴν το-
πιογραφίαν τῆς θαλάσσης τῆς Γαλιλαίας, αἱ
προσπάθειαι ὅπως τὴν θρησκευτικὴν ζωγραφικὴν
ἐπιρρώσωσι δι' ἱστορικῶν καὶ ἔθνογραφικῶν
σπουδῶν καὶ εὐσυνειδήτου ἀποδόσεως τῆς πραγ-
ματικότητος, ὠφέλησαν τὴν ἱστορικὴν ζωγραφι-
κὴν μᾶλλον παρὰ τὴν ἀγιογραφίαν.

Καίτοι ἀπὸ αἰῶνων ἤδη ἐν Ρωσσίᾳ αἱ ἐκ-
κλησιαστικαὶ διακοσμῶνται δι' εἰκόνων καὶ εἰκονί-
σματα ζωγραφουμένων διὰ τοὺς εἰκόνες, ἡ ρωσικὴ
ζωγραφικὴ ὑφίσταται μὲν ἀπὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως
αἰῶνος. Κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας
ὅμως ἐβάδισε γεργῶ τῷ βήματι πρὸς τὰ πρόσω,
ἐνθεν μὲν διὰ τῆς ἐμφανίσεως πολλῶν ἀξίων
λόγου ταλάντων φερόντων τὸν ἐθνικὸν τύπον,
ἐνθεν δὲ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ ὅλη ζωγραφικὴ
τάσις τῶν δυτικῶν λαῶν κατὰ τὸ δεύτερον ἡ-
μισυ τῆς παρελθούσης ἐκατονταετηρίδος, δη-
λαδὴ ἡ νίκη τῆς πραγματικῆς σχολῆς ἐν Γα-
λίᾳ τὸ πρῶτον καὶ ἔπειτα παρὰ τοῖς ἄλλοις
λαοῖς, προήγαγε καὶ ἀνέπτυξε τὴν ἐθνικὴν καί-
την ἰδιαιτερίαν.

Καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Αὐτοκρατορίᾳ τῶν Τσαρῶν
ἤδη πρό πολλοῦ ἐκθέσεις ἐξήγειραν καὶ διδά-
σαν τὸ ἐνδιαφέρον πρὸς τὴν ἐθνικὴν ἀνάπτυξιν
τῆς τέχνης, κατὰ μικρὸν δὲ ἤρχισαν αἱ ρωσσι-
καὶ εἰκόνες ν' ἀποδημιώσι καὶ ἐκτὸς τῶν ρω-

σικῶν ὁρίων. Κατ' ἀρχὰς ἐξετέθη εἰς εὐρωπαϊ-
κὰς πρωτεύουσας ὁ «κύκλος» τοῦ Βερεστούγκιν,
τοῦ ὁποῦ αἱ αἱματοδαφεῖς σκηναὶ εἶχον ὡς
σύνθημα: «πόλεμος κατὰ τοῦ πολέμου». Ἐ-
πειτα ἦλθεν ὁ περιφημὸς πίναξ τοῦ Ρελίν, ὁ
ἀπεικονίσας Κοζάκου, πολὺ πολεμικοῦς ὡς πρὸς
τὸ περιεχόμενον, ἀλλὰ καὶ πολὺ τεχνικοῦς κατὰ
τὴν ἐπεξεργασίαν.

Τέλος τῷ 1898 συλλογὴ ἐκλεκτῶν ἔργων
ζωγράφων ἐν Μονάχῳ καὶ Βερολίνῳ ἐκτεθείσα
ἐνεποίησε μεγάλην ἐντύπωσιν, τὰ πλεῖστα δὲ
τῶν ἔργων τούτων ἐστάλησαν καὶ εἰς τὴν Παγ-
κόσμιον ἐκθέσιν τῶν Παρισίων, ὅπου ὅμως συμ-
φυθθέντα μετὰ τῶν ἄλλων ρωσικῶν ἐκθεμάτων
δὲν ἐξετιμῆθησαν ὅσον ἤξιζον.

Ἐν τούτοις, παρὰ τὴν μὴ δικαίαν ἐκτίμησιν,
ἡ ἐκθέσις αὕτη ὑπῆρξε διδακτικὴ διὰ τὴν ἀντι-
παράβολήν. Ὁ ἐκ τῶν ρωσικῶν αἰθουσῶν κατ'
εὐθείαν εἰς τὰς πορτογαλλικὰς μεταβαίνων κα-
τελαμβάνετο ἀμέσως ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ
ἐπανέλθῃ εἰς τὰς πρώτας. Ἐνώπιον τῆς ἀψύχου
ἀκαδημαϊκῆς ρουτίνας καὶ τῆς παντελοῦς ἐλ-
λείψεως προσωπικότητος τῆς πορτογαλλικῆς τέ-
χνης, πόσον ρωμαλεῖα, ἀρχέγονος καὶ αὐτοφυῆς
ἐφαίνετο ἡ ρωσικὴ ζωγραφικὴ. Ἄν ὅμως εἰς
τὴν ρωσικὴν αἰθουσαν εἰσῆρχόμεθα μετὰ τὴν
Ὀλλανδικὴν ἢ καὶ τὴν Δανικὴν ἔτι, πόσον ἀ-
τεγνος, πόσον ἐστερημένη τῆς εἰδικῆς καλλιτε-
χνικῆς πνοῆς μᾶς ἐφαίνετο ἡ ρωσικὴ τέχνη!
Χάριν δικαιοσύνης ὀφείλωμεν νὰ ὁμολογήσωμεν
ὅτι ἡ ἔλλειψις αὕτη διὰ τῶν προσόντων ἐκείνων

δύναται κατὰ μικρὸν νὰ ὑπερνικηθῆ καὶ νὰ πα-
ράσχη εἰς τὴν παγκόσμιον τέχνην ἔργα τεχνι-
κῶς ὑπέροχα καὶ ἄμα ἐθνικῶς ἰδιοφυῆ.

Ἐκ τῶν δύο ὁραίων ἔργων ἄτινα δημοσιεύ-
μεν, γησιᾶς ρωσικῆς ἐμπνεύσεως ἀμφοτέρων,
τὸ μὲν ἐν «οἱ νείνομοι» τοῦ Κωστού Μακόβ-
σκη, εἶνε εἰσὶν εἰκονογράφους τις τῆς δι-
νάμεως τοῦ Σκότους τοῦ Τελοστού, τὸ δ' ἕτε-
ρον, τοῦ Κασάτιν, «εἰς τὸν διάδρομον τοῦ
Δικαστηρίου», ἀπεικονίζει εὐχὴ ἄνευ πρωτοτυ-
πίας τὸν σπαρακτικὸν ἀποχωρισμὸν δύο δυστυ-
χῶν ὑπάρξεων, τοῦ καταδικασθέντος εἰς ἐξορίαν
καὶ τῆς ἐγκαταλειπομένης ἐρήμου γυναικός.

Ἡ ρωσικὴ τέχνη ἐργάζεται ἀόκνως, ὅπως
πιστῶς καὶ ἐντόνως καὶ ἐντέχνως μὲ ὄλην τὴν
πρωτοτυπίαν τῆς ἐμπνεύσεως καὶ τὴν τελειό-
τητα τῆς τεχνικῆς ἐκτελέσεως ἐκφράση διὰ
τῆς ὁραίας τέχνης τῶν χρωμάτων τὸ ἰδιάζον
καὶ ἐθνικὸν τῆς ρωσικῆς χώρας καὶ τῆς ρωσι-
κῆς ψυχῆς.

(Κατὰ τὸ Γερμανικόν)

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Στὴν ἀγαπητὴ μου Angioletta Frontini.
Je ne suis point la ros', mais j'ai vécu avec elle.
Saadi

ΦΘΙΝΟΥΣΑΝ τὰ ξερόκλαδα
Κ' ἐχρόθη ὁ πάγος στοῦ ἡλίου τὴν ἀχτίνα.
Ἡ ἀγάπη στὴ σιγὴ τὴ σκέψι ἐδόθηζε
Καὶ μὰ φωνὴ ἐγύρευε ἀπὸ ἐκεῖνα,

Ποῦ ὀλόθρευε πλημμύριζε
Τὰ στήθη τὰ βουβά, τὰ παγωμένα.
Μιὰν ἄρμονία ἀτέλειωτη μιλούσαρε
Στὰ χεῖλη ποῦ ἀπομείναρε κλεισμένα.

Φτεροῦγισαν οἱ πόθοι μου
Κ' ἐμπρὸς σ' εἰς ὀλόθρευε ἡ ψυχὴ μου,
Ἔνα τραγοῦδι ἐκορόπισε κρυόλευνε,
Ποῦ τὴ ζωὴ του ἐπῆρε ἀπ' τὴν προὴ μου

Ἦ ἐὸν, ποῦ μ' ἄλλο φῶς γλυκομιλοῦν
Τ' ἀγγὰ σου μάτια ποῦ ζωὴ μου δίγουν,
Σ' αὐτὰ τὰ στήθη ἀμίλητα κυλοῦν
Ὅσες λαχτάρες ποῦ γιὰ σένα κλείουν.

Ἦ ἐὸν, ποῦ ἡ ἄρμονία τ' οὐρανοῦ
Τὸ φῶς τῆς μέσος τὰ χεῖλη σου σκορπίζει
Καὶ τ' ὄνειρο τὸ φτερωτὸ τοῦ γοῦ
Ἡ ὄψι σου μ' ἀχτίδες τὸ φατίζει.

Ἔσθ, ὅπου μ' ὀλόθρευε καρδιά
Μ' ἀγκάλιασε μ' ἀγάπη καὶ μὲ πόνο,
Μιὰ θεϊκὴ κ' ἀπόκρυψη λαλιά
Ἔσθ μ' ἔπει νὰ τραγουδήσῃ μόνο.

ΕΛΕΝΗ Σ. ΚΑΜΑΡΗ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Διορθώσατε τὸν ἄνδρα καὶ κατ' ἀνάγκην ἡ
γυνὴ θὰ διορθωθῆ

Λουίζα Μισέλ

Οὔτε νὰ ἀγαπᾷς, οὔτε νὰ μισῆς· ἰδοὺ τὸ ἴ-
μισον τῆς σοφίας. Οὔτε νὰ λέγῃς τίποτε, οὔτε
νὰ πιστεύῃς τίποτε· ἰδοὺ τὸ ἕτερον ἡμῶν.

Σοπερχάουερ

Ὁ πόλεμος θὰ φονεύσῃ τὸν πόλεμον, διὰ τῆς
ἀμοιβαίας ἐκτιμῆσεως τῶν πολεμίων, ἢν προ-
καλεῖ.

Βερνισαγιὸν

Ἡ μεγαλοφία εἶνε μακρὰ ὑπομονή.

Νεύτων

Τὸ κακὸν εἶναι ὁ μόνος λόγος τῆς ὑπάρξεως
τοῦ καλοῦ. Τὶ θὰ ἦτο τὸ θάρρος ἄνευ τοῦ κιν
εἶναι καὶ ὁ οἶκτος ἄνευ τῆς οὐδύνης;

Ἀριστοτέλης

Ἡ πιστὴ σύζυγος ἐξαγνίζει τὴν ἀπιστίαν τοῦ
συζύγου.

Ἄγ. Γραφή

Ἡ καρδιά εἶνε λύρα μὲ ἑπτὰ χορδὰς· ἐξ διὰ
τὴν λύπην καὶ μία μόνον διὰ τὴν χαρὰν.

Λαρραμέ.

Ἡ τελεία καλλονὴ δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ πραγ-
ματικότητι. Εἶναι δημιούργημα τῶν ζωγράφων
καὶ τῶν γλυπτῶν, οἵτινες, ἀνατρέχοντες εἰς
πολλὰ πρότυπα, λαμβάνουσιν ὅ,τι τέλειον εὐ-
ρίσκουσιν ἐν αὐτοῖς καὶ συνθέτουσιν ἐν ὄντο-
ν τέλειον καθ' ὅλους τοὺς νόμους τῆς τέχνης
καὶ τῆς αἰσθητικῆς. Κατὰ τοὺς νόμους τοὺς
διέποντας τὰς πλαστικὰς τέχνας, τὸ πρόσωπον
πρέπει νὰ ἔχη τὸ ἑνατόν τοῦ ὕψους τοῦ ὄλου
ἀναστήματος τοῦ ἀνθρώπου. Ἀνάγκη ὅμως εὐ-
θύς ἐξ ἀρχῆς νὰ λεχθῆ ὅτι ἐν τῇ πραγματικό-
τητι σπανίως ἀπαντᾷ ἀκριβῆς τοῦ νόμου τού-
του ἐφαρμογὴ καὶ ὅτι ὀλίγοι τῶν θνητῶν πα-
ρουσιάζουσι τοιαύτην ἀκριβῆσαν αἰσθητικῆς.
Ἐκ τούτου ὅμως δὲν ἐπιτεταί ὅτι δὲν εἶναι ὡ-
ραῖοι. Ἐὰν δὲν ἔχωσι τὴν ἀκριβοῦ ἀναλογίαν,
παρουσιάζουσιν ἐν τούτοις σύν. λον ὁρμονικόν
καὶ εὐάρεστον τὴν θέαν.

Κόμησα Δὲ Τραβάρ

Ἡ ἀντίληψις τῆς τέχνης δεόν νὰ συνδέεται
μετὰ τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύως, τῆς ἀμοι-
βαίας ἐπικοινωνίας τῶν συνειδησῶν.

Γεννιῶ

Ἡ τέχνη εἶνε λαβύρινθος. Δὲν ἔχει οὔτε ἀρ-
χὴν, οὔτε τέλος.

1.

ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Χαμόγελο ξαπλώθηκε μὴ μέρα στὴν καρδιά μου,
Τὴ χάρεινε, τὴ γλύκανε μ' ὀλόθρευε ἀνοή,
μὰ ἦταν πλάνο·
κι' εἰς τὴν ἔρχια πλάκωσε, μαζὺ μὲ τὴ χαρὰ μου
μὲ μῆς τὸ χάνω.

Τὸ χάνω . . . Ποῦ φτεροῦγισε ;
Νυχτιά μου μὴν τὸ εἶδες ; . . .
ἀστέρια ; . . . ἀσπρολόλουδα ; . . .
κῆμ' ἀπαλό ; . . . ἀχτίδες ; . . .
μὴ τὸ εἶδαι ; τ' ἀναζητῶ, μὰ ὅμως δὲν τὸ βρῶκα
γῆ κι' οὐρανὸ σκαλίζω μὲ τὴ σκέψι·
παντοῦ, παντοῦ πετῶ.
μὰ ἔγραψε . . . καὶ ! ἔγραψε, τοῦ κάκου τὸ ζητῶ.

Σκορπίσθη μακρὰ πολὺ, στὴ λουλουδένια πλάσι·
στοῦ ἔπει τὸ διάφανο, μέσα σ' ἀτέλειωτη βραδεία,
ἐκεῖ νὰ ἰσχυρῶν
καὶ τώρα στὴν καρδιά
ποῦ τόπος γιὰ χαμόγελο σιασίδι καὶ γωνία—
καὶ στὴν πικρὴ τὴ σκοτεινιά
ἕνας πλατιεῖται θλιβερὰ διαβάνης, ἕνας μόνος
σὺ φάντασμα, — ὁ πόνος !

2

ΕΛΑ Μ' ΕΜΕΝΑ

α'.

Φύγε ἀπ' τὸν κόσμο τὸ σκληρὸ τὴν πλάνα εὐμερφία του
σβῆσε ἀπ' τὴ σκέψι, ἀπ' τὴν ψυχὴ.
μέσα στὴ σκοτεινιά του
στὴν τόση,
ὅπου τὸ γέλιο καὶ τὸ κλάμμα ἀνιχνεῖ,
φυλάζον ! θάχῃ πάντοτε ἡ μύτρα σου γεμμένα
κἄτι νὰ σὲ ματώσῃ—
Ἔλα μ' ἐμένα.

β'.

Φύγε ἀπ' τὸν κόρφο του μακρὰ καὶ στὴ θεομῆ μου
ποῦ λαχταρᾷ γιὰ σένα [ἀγκιῶλη
καὶ πάλλει,
κἄποιον καινούργιο ὄνειρο θὰ βρῆς ἐκεῖ γλυκὸ

καὶ κἄποιον πόθο μυστικὸ.
Τῆς ἄνοιξης τὰ λούλουδα καὶ τοῦ Μαγιοῦ τῆς εἰωδιᾶς
σιὰ βῆθη τῆς ἐκορόπισα νὰ σ' ἀπαλοχαϊδεῖον,
καὶ σὲ μαλλιά σου τὰ φιλιῶ νὰ νοιώθῃς σκορπισμένα
τοῦ ἔργου μου τοῦ ἄγρου, ποῦ μόνο σὲ γρυεῖον—
Ἔλα μ' ἐμένα.

γ'.

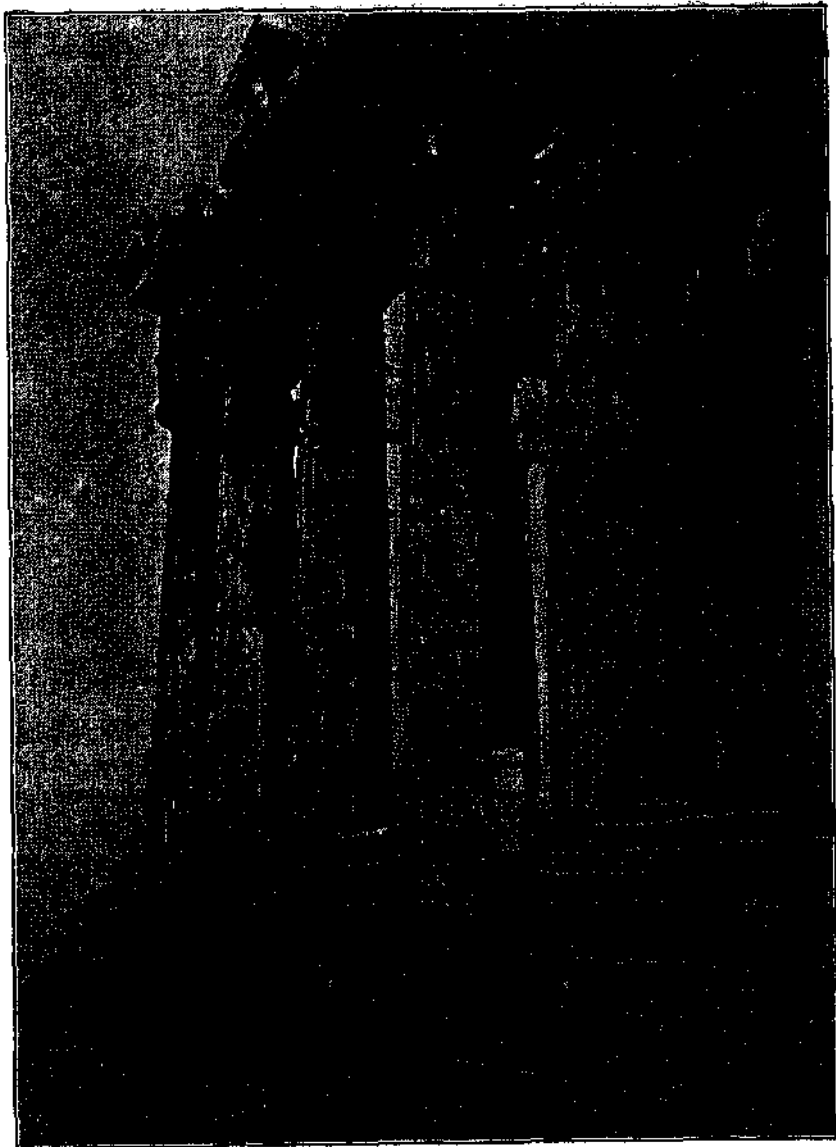
Χρόνια πολλὰ ἐγύρευα μεσ' σὲ οὐρανοῦ τὴν εὐμερφία
νὰ βρῶ τὸ εἰδωλό σου,
καὶ μεσ' σὲ τῶν πλάνα λογισμῶν τὴ μέθη τὴ γλυκεῖα
τὸ πρόσωπό σου.
Ὅταν τὴν ἔρχια ἔγραψε τὸ φλογερὸ κεφάλι,
— ποῦ ἔχει νεωτὴ κι' ἀπὸ μέσα γερατειά,—
νὰ ξαποσιάσῃ, κι' ἄφωνα τὴν κουρασμένη μου ματιὰ
σιὸ σκότος νὰ γυρνᾷ,
σὲν κἄτι νὰ ζητᾷ,
ἐόνα πάντα ἐβλεπα μέσα σιὸ τοῦ τὴ ζάλη,
καὶ ἄνοιγα ὀλόθρευα τὰ χεῖρα νὰ σὲ πιάσω,
χωρὶς νὰ ἔρω, ἡ δόστυχη, πῶς τότε θὰ σὲ χάσω !
Καὶ ἔγραψε . . . κ' ἰστανάξα— τοῦ κάκου ! ὄχ, ἀλήθεια
ποῦ τῶναιρό μου πρίγκις σὲ παρὰ σου σιήθεια.
Δός μου το πάλι, δός μου το λίγες στιγμὲς νὰ ζήσω
νὰ πῶ πῶς ἀντιρεῦθηκα κι' ἐγώ, καὶ νὰ σ' ἀφήρω.
Μὰ ἔλα καὶ σὲ φάντασμα, μὰ ἔλα καὶ σὲ ζάλη,
καὶ ἄς σὲ ἰδοῦν γιὰ ὄνειρο τὰ μάτια μου κλεισμένα,
πῶσες φορές καὶ σ' ὄνειρο τὸ σιῆθός μας δὲν πάλλει !—
Ἔλα μ' ἐμένα !

δ'.

Ἔλα ! ἐτόνη μου ἡ ψυχὴ ἀπάνω σου ν' ἀφήσῃ
τὴ θεομῆ τῆς, τὴν κάθε εὐμερφία τῆς,
τὰ χάρια, τὰ φιλιὰ τῆς,
ποῦ ἀτέλειωτα θὰ δανεισθῆ σ' ὀλόκληρη τὴ φύσι.
Ἔλα νὰ ἰδῆς μὴ σκέψι ἔλου δάκρυ σιάζει
καὶ μὴ καρδιὰ νὰ ἰδῆς ποῦ σπαρταρᾷ γιὰ σένα.
Ἔλα νὰ ἰδῆς ψυχὴ ποῦ ἀνατριχιάζει,
κι' ἀπὸ τὴ μυστικὴν ἀνατριχιά
μέσα σὲν κῆπο ποῦ περῶ κι' ἔχω μπροστά μου ἐόνα
ταρᾶζονται τῶν λουλουδιῶν τὰ φύλλα
καὶ ἕνα ἕνα ἀπέφθον μαρμμένα . . .
Λιπήσον κἄν τὰ λούλουδα, ἂν δὲν λιπῶς ἐμένα ! . . .

ΕΙΡΗΝΗ ΜΕΓΑΠΑΝΟΥ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΩΝΟΣ

ΚΕΤΗΣ ενός νεκρού μεγαλείου, ιστάται, ενῶ κυριαρχοῦν ἐν ἀπόψει ἐκπύργω αἱ ἀθάνατοι στήλαι τοῦ γαοῦ τῆς Σοφίας, μία μικροσκοπικὴ ὑπαρξίς με τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας σιμνός ὑποφύτης μιᾶς ὑπερτάτης πνευματικῆς ζωῆς. Ὁ ἥλιος χρυσιῶν ἐρωτικῶν αὐτὰς στήλας Θεῶν καὶ Ἀνθρώπων, καὶ μία μεγαλοφυῶς προηπλαγᾶται ἐν τῇ κορυφῇ ἐκείνῃ τοῦ πνεύματος. Ἡ προη αὐτῆ, ἀχραντὸς ἀπὸ τὰς μακραίωνας βεβήλους ἐπιδρομᾶς, ἐμπνέει ιδεώδη καὶ δημιουργεῖ ὄνειρα. Ἀναρριχᾶται ἕως ἐκεῖ το λυμρὸς φοιδόληπτος, ἐνας μεγαλοιδεῶτης τοῦ Τραγικοῦ δαιμονίου, καὶ ἀγαμένει, ἀγαμένει τὰ δοθῆ τὸ σὴνθημα τῆς ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως,

ὅπερ ἐμπνέουν οἱ Λισχόλλιοι κεραννώδεις στίχοι ἐμφυνομένοι ἀπὸ τὸν νέον ἠθοπλάστην, τὸν Ἀχιλλέα Μάρδα.

ΤΟ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ

Ἄμοιρος νεῖδς ἐπέθανε
κι' ἄμοιρη νεῖα θλιμμένη
δίπλα στὸν ἐρμὸ τάφο του
μέρα καὶ νύκτα μένει.

Ὁλόρθη ἐκεῖ κι' ἀκίνητη
μέσα σὲ μαύρη σκέπη
ὁποῖος τὴ βλέπει ἀπόβραδο
γελιέται ποῦ τὴ βλέπει

καὶ λέει: Στὸν τάφο ποῦ ἄκαιρα
τὸν ἄμοιρο ἔχει κλείσει,
ποῖος σπλαχνικὸς ἐθύτησε
θλιμμένο κυπαρίσι;

ΙΩ. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

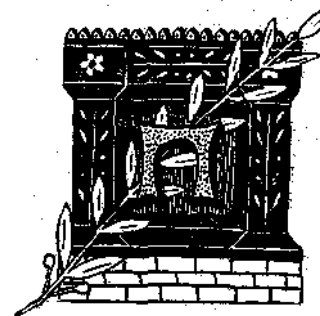
πρόσωπα τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, ἀπὸ τοῦ Λουδοβίκου ΙΑ' μέχρι τοῦ ἀληθοῦς κυριαρχοῦ τοῦ αἰῶνος ἐκείνου Βολταίρου.

* ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ *

ΛΑ ΤΟΥΡ

Βιογραφικαὶ σημειώσεις. — Ἡ φήμη του. — Τὸ ἔργον του. — Πῶς ἀπεικονίσε τὰς γυναῖκας. — Αἰτιολογία τῆς τοιαύτης ἀπεικονίσεως — Ἐρωτικὸν ἐπεισόδιον τῆς ζωῆς του. — Ἡ ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι ἀποθῆσις του. — Τὸ πατρικὸν τετραχόρδον. — Ὁ θάνατός του.

ΕΠΙ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος μηνός ἐωρτίσθη εἰς Σεν-Κεντέν τῆς Γαλλίας ἡ δακτυλοσιστή ἐπέτειος τοῦ Λά Τουρ.

Ὁ Λά Τουρ, εἰς τῶν ἐπιρροαστάτων Γάλλων ζωγράφων τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, ἐγεννήθη εἰς Σεν-Κεν-

τέν τῆς Γαλλίας τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1704. Δεκαοκταετίας, καὶ ἀφ' οὗ ἀποπεράτωσε τὰς εἰς τὴν λατινικὴν καὶ ἑλληνικὴν σπουδὰς του, ἐγκατέλειψε τὴν γενέτειραν φέρον τὴν θλίψιν ἐν τῇ καρδίᾳ, διότι ἀπεχωρίζετο τοῦ πατρὸς του, καὶ, μετὰ δεικμονὴν ἐτῶν τινῶν εἰς Ρέιμας, Καμπρέ καὶ Λονδίνον, κατέληξεν εἰς Παρισίους ὅπου καὶ ἔμεινε μέχρι βεθέος γήρατος. Ἐν Παρισίοις ἐγνώρισε καὶ ἀπεικονίσεν ὅλα τὰ ὀπωσθήποτε ὀνομαστά

Διὰ τὴν φήμην του ὀλίγον ἐκοπίασεν ὁ Λά Τουρ. Ἡ δόξα τὸν ἠκολοῦθε πανταχοῦ. Γοητεία τις περιέβαλλε τὴν ὑπαρξίν του. Δι' οὗ ἐπέθανε καὶ ἂν διήλυθε κατέστη ὀνομαστός. Ἰδίως ἐν Παρισίοις ὅπου ἐνεργήσθη, ἐρχόμενος ἐκ Λονδίνου, ὡς ἄγγλος ζωγράφος ταξιδεύων ἀπὸ ἰδιοτροπίαν, εὐθὺς ἀμέσως ἐκ τῶν πρώτων ἡμερῶν κατέστη περιώνυμος.

Τὸ ἔργον τοῦ Λά Τουρ ὑπῆρξε μᾶλλον προσωπογραφικόν. Αἱ πλείσται τῶν προσωπογραφιῶν του σώζονται εἰς τὸ Σεν-Κεντέν, τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα καὶ τινες εἰς Λούβρ. Ὁ Λά Τουρ ἐσπούδασεν εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Πλουτάρχου. Περιέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς αὐτῆς τῶν Βερσαλιῶν, ὡς ὁ Βαν Ντύκ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀγγλικῆς αὐτῆς· διὰ τοῦ Βολταίρου καὶ Διδερῶ ἀπεικονίσει τὸ φιλοσοφικὸν μέρος τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, διὰ τοῦ Ζῆν-Ζῆκ καὶ Μπουρὸν ἀπεικονίζεται εἰς ἡμᾶς τὸ μέλλον τοῦ κόσμου, διὰ τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ', τῆς Κας ντε Πομπαντιούρ, τῆς Δδος ντε Καμαρκυὸ καὶ τῆς Κας Φαβάρ ἀπεικονίσει τὴν εὐφυῖαν καὶ ἐλαφρότητα, τὴν ἐλευθεριότητα καὶ γλευαστικότητα τοῦ ΙΗ' αἰῶνος. Δὲν ἐλλείπει τὸ θέατρον, ἡ αὐλή, ἡ ἐγκυκλοπαίδεια ἐκ τῶν εἰκόνων του. Ἰνὰ γράψῃ τις τὴν ἱστορίαν τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, δεῖον νὰ μελετήσῃ τὰς εἰκόνας τοῦ Μζουρικίου-Κεντέν Λά Τουρ, τοῦ μαθητοῦ τοῦ Πλουτάρχου καὶ ἀντιζήλου τοῦ Βαν-Ν ὕκ.

Πρῶτος ὁ Μενιάρ ἐν Γαλλίᾳ ἐζωγράψισε τὰς γυναῖκας ὅχι ὅπως εἶναι, ἀλλ' ὅπως ἤθελον νὰ ἦναι. Τοῦτο δ' ἦτο ὁ θρίαμβος τοῦ ψεύδους ἐν τῇ τέχνῃ· ὁ Λά Τουρ ἤ αὐτο μετ' ὀλίγον ὑποτιμωτέρου θρίαμβον. Ἐζωγράψισε τὰς γυναῖκας ὡς ἦσαν, καὶ ὡς ἐπεθύμουν νὰ

ΡΩΣΣΙΑ

Παγοδρομικὸν ἔλκυθρον

ήναι. Ο Μινάρ δεν είναι η ψευδής καλός ζωγράφος, με τους χρωστήρας του. Ο Λά Τουρ, με τας μολυβδογραφίας του είναι σοβαρός ζωγράφος φθάνων εις τόν σκοπόν: τὸ χρώμα καὶ τὸν χαρακτήρα.

*

«Ἐν τῇ μάλλον ἀρχηγόνῳ φύσει, ἔλεγεν ὁ Λά Τουρ αἰτιολογῶν τὴν τοιαύτην ἀπεικόνισιν τῶν γυναικῶν, ἐνυπάρχει τέχνη. Δὲν ὑπάρχει δάσος, ὄρος, ποταμὸς μὴ ἔχων τόνον τινα τῆς μυστηριώδους ποιήσεως» δὲν ἀναφέρω τ' ἄνθη, ἅτινα εἶναι καθαρῶς καλλιτεχνικά ἔργα. Αὐτοὶ οἱ κερτοὶ εἶναι ἀριστουργήματα σχήματος καὶ χρώματος. Δύναται τις νὰ φαντασθῇ τελειότερόν τι μᾶς σταφυλῆς ἢ ἐνὸς ροδακίνου; Ἐπομένως δὲν εἶναι ἐκπληκτικόν ὅτι αἱ γυναῖκες, αἵτινες εἶναι ἢ φιλαρέσκεια τῆς πλάσεως, ἀποτελοῦσι κρᾶμα τι τῆς φύσεως καὶ τῆς τέχνης, εἰς ὃ ὅμως ἡ τέχνη τὴν παρασύρει εἰς τὴν φύσιν. Ὁ τόσον θαυμασιῶς ἀπεικονίσας ζωὰ ὁλλανδῶς ζωγράφος Πάλλ Πότερ ἀνεγνώριζεν ὅτι αἱ ἀγελάδες ἐποδάρριζαν ὀλίγον πρὸ αὐτοῦ. Τίς; Ὁ μὲχρι τοῦ ὕψηλῳ καὶ μὲχρι τοῦ μηδαμινῳ ἀρελῆς Πάλλ Πότερ! Αἱ γυναῖκες δὲν ποδάρουν μόνον πρὸ τοῦ ζωγράφου καὶ τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ πρὸ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ των. Οὕτω, μὲ ἀσχημον στόμα καὶ ἀχρόους ὀφθαλμούς, κατορθοῦσι, διὰ τῆς χάριτος τοῦ μειδιάματος καὶ τοῦ θελητήρου τοῦ βλέμματος, νὰ διορθῶσι τὴν φύσιν».

*

Ὁ Λά Τουρ δὲν εἶχε τὰς ἐκκεντρικότητας τῶν καλλιτεχνῶν, οὔτε ἠρέσκετο εἰς τὸν βοημικὸν αὐτῶν βίον. Ἦτο ζωγράφος λεπτῆς ἀνατροφῆς. Ἐνεδύετο κομψῶς, ἀνεστρέφετο τὸν ὕψηλόν κόσμον, καὶ ἠγάπα τὰς καλὰς ὁμιλίας. Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν εἰς Καμπρέ ἀφίξίν του, ὅπου εἶχον συναθροισθῆ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὅλοι οἱ διπλωμάται τῆς Εὐρώπης, ἐγένετο περιζήτητος. Ὁ πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας τόσον κατεβέβη ἀπὸ τὰς προσωπογραφίας του καὶ τόσον ἐμαγεύθη ἀπὸ τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματός του, ὥστε τὸν παρεκάλεσε νὰ μεταβῶσιν εἰς Λονδίον, ἔνθα ἡ οἰκονεμία του θὰ τὸν θεωρεῖ ὡς ἴδιον μέλος τῆς. Ἡ πρότασις τοῦ ἐγένετο τόσον ἀπροόπτως καὶ διὰ τόσον φιλίου τρόπου, ὥστε εὐρέθη ἐν ἀμνηστία διὰ τὴν ἀπάντησιν. Ἐρωτικόν τι ἐπίσῳδιον ἐπὶ τέλους τὸν ἔκαμε νὰ λάβῃ ὅλους αἰφνιδίως μίαν ἀπόφασιν.

Ἐξ ἵνα ἐν Καμπρέ διπλωματικὸν κύκλον συνήτησε νεαρὰν κυρία, μάλλον Ἰσπανίδα πρὸς Γαλλίδα ἢ Φλαμανδὴν, μανιωδῶς ἀγαπῶσαν τὰ περιπετειώδη ἐρωτικά ἐπίσῳδια. Ἦτο ὑπερμέτρως κομψὴ καὶ ὑπερμέτρως φιλαρέσκος, ἠγάπα τὸν κόσμον, ἀλλ' ὡς αἱ πλείσται γυναῖκες ἀμφοτέρων τῶν ἡμισφαιρίων, δὲν ἠγάπησε σοβαρῶς ἢ ἑαυτὴν καὶ μόνον. Ἦτο σύζυγος ἐπαρχιώτου τινος ἀρχοντίσκου, ὅστις ἐτρελαινετο δι' αὐτὴν καὶ ὅστις εἶχε πεισθῆ ὅτι καὶ ἐκείνη τὸν ἠγάπα ἐμμανῶς. Τὴν πρώτην ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν τοῦ Λά Τουρ ἤκουσε θελκτικῶς μειδιάτῃ, μετ' ὀλίγον ὅμως τοῦ ἀπήντησε διὰ καγχασμοῦ. Μολονότι ἡ εὐθυμία ἐν τῷ ἔρωτι εἶναι κακὸς οἰωνός, ἐν τούτοις ὁ Λά Τουρ δὲν ὀπισθοχώρησεν. Ἀπὸ φιλαρέσκεια τοῦ ἐπέτρεψε νὰ τὴν ζωγραφίσῃ. Τὴν ἀπεικόνισε δὲ τόσον κομψῶς, ὥστε ἡ σκληρότης τῆς ἐκάμφθη. Ὁ τόσον ταχύς εἰς τὴν ἐργασίαν του καλλιτέχνης ἐκείνος, ὥστε εἰς τρεῖς συνετελεύσεις ν' ἀποπερατῇ μίαν εἰκόνα, ἐχρειάσθη τρεῖς ὁλοκλήρους ἐβδομάδας διὰ νὰ ἐπεξεργασθῇ τὴν εἰκόνα τῆς νεαρᾶς ἐκείνης γυναικός. Ὁ σύζυγος δὲν ἤτο πάντοτε παρῶν. Καίτοι ἐπαρχιώτης, προσεπάθει νὰ φαίνεται εὐγενής. Διετῆρει τὴν ἀρετὴν

τῆς συζύγου του διὰ τοῦ χρήματος καὶ τοῦ ἔρωτος, ὡς ἄλλοι διὰ τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ πνεύματος.

Κατὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς εἰκόνας ἡ ἀρμονία μεταξὺ ζωγράφου καὶ προτύπου ἦτο πλέον τελεία. Καὶ ἡ συμφωνία εἶχε κλεισθῇ.

Τὸ μεσονύκτιον ὁ ἔραστής ὤφειλε νὰ εὐρεθῇ ὑπὸ τὸ παράθυρον τῆς κομψῆς κυρίας.

«Ἄλλὰ τὸ παράθυρον τοῦ ὕπνου τῆς κυρίας σας εἶναι εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα. Πῶς θέλετε νὰ εὐρεθῶ ὑπὸ τὸ παράθυρόν της, ἠρώτησεν ὁ Λά Τουρ τὴν τὰς διαπραγματεύσεις διεξάγουσαν θαλαμηπόλον τῆς φιλαρέσκου κυρίας.

— Αὐτὸ εἶναι δική μας δουλειά, ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησις τῆς ὠραίας Φλαμανδῆς.

Τὴν συμπερινημένῳ ὥραν καὶ ἐνῶ τὸ πᾶν ὄπνωτενον εἰς Καμπρέ, ὁ Λά Τουρ εὐρίσκειτο εἰς τὴν θέσιν του. Ἡ θαλαμηπόλος τοῦ νεύει νὰ εἰσέλθῃ εἰς κἀνιστρον λαχανικῶν κρεμάμενον διὰ σχοινοῦ ἐκ τῆς δευτέρας ὀροφῆς. Ὁ Λά Τουρ, ὡς πᾶς ἐρωτευμένος, δὲν πολυσκεπτεται. Ἐπιβαίνει τοῦ ἀερίνου ἀρματός καὶ ἀφίεται εἰς τὰς λευκὰς περιστερὰς τῆς Ἀφροδίτης. Μετὰ τινὰς στιγμὰς, ἰδοὺ αὐτὸς πλησιάζων τὴν κορυφὴν τοῦ Ὑμητοῦ. Ὑπὸ τὰ δαμασκηνὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου διαγράφεται προσφιλῆς σκιά. Εἶναι ἐκείνη. Ἐρχεται νὰ ριθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας του, ὑπεγείρει τὰ παραπετάσματα, ἀνοίγει τὸ παράθυρον... Τέλος πάντων! Θέλει ν' ἀρπάσῃ τὴν χεῖρά της...

Α'. πόσον ὠραία εἶναι ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς σελήνης, ἐν τῇ ἀτημελήτῳ ἐνδυμασίᾳ της μετὰ τὴν λυτὴν κόμην χυνομένην ἐπὶ τῶν ὤμων της. Ὁ Λά Τουρ ἐγγίζει ἤδη σχεδὸν τὸ κικλίδωμα τοῦ ἔξώστου. Εἰς ἐτι ἀνασυρμὸς τῆς εὐρώστου Φλαμανδῆς καὶ φθάνει πλέον τὸν ἰδανικὸν παράδεισον τῶν περιπετειῶδων ταξιδιωτῶν... Μάτην ὅμως ἀναμένει τὸν ἀνασυρμὸν αὐτὸν Τούναντιον μάλιστα, κατέρχεται, καὶ ἤδη εὐρίσκειται ἐξ ὅλους πόδας κάτω τοῦ παραδείσου. Αὐτὴ εἶναι ἡ ζωὴ! Μόλις πλησιάζει τις τὸν οὐρανόν, κρημνίζεται, πρὶν ἢ εἰσπνεῦσῃ τὸ ἄρωμα, ὅπερ μεθεῖ τοῦ ἀγγέλου:...

«Λοιπόν, κύριε Λά Τουρ, τοῦ λέγει ἡ κυρία ἐκπληκτός, δὲν ἔρχεσθε;

— Διάβολε! κραυγάζει ὁ Λά Τουρ εἰς τὴν Φλαμανδὴν, ἐσὺ Ἰωάννα, δὲν ξέρεις τί κάνεις!

— Σοῦτ! λέγει ἡ κυρία, θὰ ἐξυπνήσετε τὸν σύζυγόν μου.

— Ἡ βῆλτε μυαλὸ τῆς θαλαμηπόλου σας ἢ κατέλθετε μαζί μου. Δὲν βλέπετε ὅτι κατήντησα ἄλλο; Τάνταλος;

Ἀφῆνης, ἀνοίγει ἄλλο παράθυρον. Ὁ ἀρχοντίσκος κύπτει ἐξ αὐτοῦ καὶ κραυγάζει:

«Τίς εἶ!»

Ὁ Λά Τουρ σύρει τὸ ξίφος του.

«Τίς εἶ!» ἐπαναλαμβάνει ὁ σύζυγος.

— Ἐπιθυμῶ νὰ μείνω ἀγνωστος, ἀν καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν γνωρίζω τί πρόσωπον νὰ ὑποκριθῶ, ἀπαντᾷ ὁ Λά Τουρ.

— Ὅποιοσδήποτε καὶ ἂν εἴσθε, ἀνταπαντᾷ ὁ σύζυγος, σὰς εὐχομαι κελὴν νύκτα.

Ἀυτοστιγμὴ τὸ τε παράθυρον τῆς κυρίας καὶ τοῦ συζύγου της ἐκλείσθησαν ὡς διὰ μαγείας.

Ὁ Λά Τουρ ἠνώθησεν ἀμέσως ὅτι εἶναι ἡρως κωμωδίας. Τὸ δυστύχημα μόνον ἦτο ὅτι ἡ σκληρὴ ἔγερσις προσκομμάτων καὶ οὕτω δὲν ἠδύνατο οὔτε νὰ εἰσέλθῃ, οὔτε νὰ ἐξέλθῃ, οὔτε νὰ κατέλθῃ, οὔτε ν' ἀνέλθῃ ἐν αὐτῇ.

«Ὁ ἄνθρωπος, ἐσκέφθη φιλοσοφικώτατα, δὲν εἶναι ἢ παίγιον τοῦ πεπρωμένου. Ἡ Φλαμανδὴ αὐτῇ, ἥτις κρατεῖ τὸ σχοινίον εἶναι μία τῶν ἀπείρων εἰκόνων τῆς Μοίρας. Τὸ δὲ σχοινίον εἶναι τὸ νῆμα τῆς ζωῆς μου!»

Ἀφοῦ ἐπὶ τινα ἔτι ὥραν ἐφιλοσόφησεν, ἀφοῦ ἐζήτησε νὰ ἐκδικηθῇ διὰ τοῦ ξίφους του, ἀφοῦ ἀνεμέτρησε τὰς ἀποστάσεις καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ἀφοῦ ἠπέιλησε τὸν σύζυγον ὅτι θ' ἀρυπνίσῃ τὴν συνοικίαν ὅλην διὰ τῶν φωνῶν του, καὶ ἐπέισθη ὅτι οὐδὲν δύναται πρὸς ἀπελευθέρωσιν του, — ἀπίστευτον καὶ θυμῶς ἀληθές — ἀπεκοιμήθη, βρυκαλιζόμενος ἀπὸ τὰ ἐλεγεία τῶν ἐπὶ τῶν κεράμιων γαλῶν, αἵτινες δέικοπτον τὴν ἐρημίαν τῆς θερμῆς νυκτός.

Μόλις ἡ ἡμέρα ὑπέφωσκεν, ὅταν ὁ Λά Τουρ ἀρυπνίσθη τότε δὲ μόνον παρετήρησε μετὰ φρίκης τὴν λεπτεπίλεπτον θέσιν του. Οἱ γέλωτες τῶν εἰς τὰς ἐργασίας των μεταβιβόντων χωρικῶν ἀνεστάτωσαν τοὺς γείτονας, καὶ ἐπηκολούθησε γενικὸς χλευασμός. Ὅλοι οἱ ἀγιοπαῖδες ἴσταντο ὑπὸ τὰ παράθυρα, ὅταν ἡ Φλαμανδὴ ἐναπέθηκε τὸν ἔραστήν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου.

«Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε; Τὸν ἠρώτησέ τις.

— Ἀπὸ τὸν οὐρανόν! ἀπήντησεν.

— Τὸν κλινικὸν οὐρανόν, ἐφώνησε κακόγλωσσός τις.

Ἡ ἀναπάντησις αὐτῆ ἔσωσε τὸν Λά Τουρ. Τὰ σκώμματα ἐστράφησαν κατὰ τοῦ συζύγου. Ὁ δυστυχής! ἔχγε παρασκευάσει τὴν κωμωδίαν, ἀλλ' ἀντί, ὡς ἠλπίζε, νὰ παραστῇ καὶ αὐτὸς γελῶν θεατῆς, ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ μετ' ὀλίγον τὴν πόλιν. Ἡ κοινὴ γνώμη ἔχει πάντοτε δίκαιον.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ Λά Τουρ ἀνεχώρησε μετὰ τῶν συστατικῶν τοῦ πρέσβους εἰς Λονδίον, ὅπου τοσοῦτον ἐδοξάσθη καὶ ἐπλούτισεν.

Μόλις ἐφῶσεν, ἔλαβε τὴν ἐξῆς σύντομον ἐπιστολήν:

«Ἀφ' ἧς δὲν σὰς βλέπω πλέον, σὰς ἀγαπῶ. Ἀφ' ἧς ἀνεχώρησατε, σὰς ζητῶ.»

Ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ ἐπαρχιώτου.

«Ὁ ἰδιοτροπία τῆς καρδίας! Ἐνῶ τόσον τὸ πρῶτον τὴν διεσκέδασεν ἡ κωμωδία τοῦ συζύγου της, εὐθὺς ἀμέσως εἶτα εἶχε μετανοήσῃ. Ἡ νύξ ἦτο πολὺ ὠρχία καὶ ἐσκέφθη ὅτι: θὰ ἦ ὁ ἄρκτος ἠδονὴ ἐὰν ὁ τόσον σκληρῶς τιμωρηθεῖς διὰ τὸν ἔρωτά του τὴν ἐσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας του!

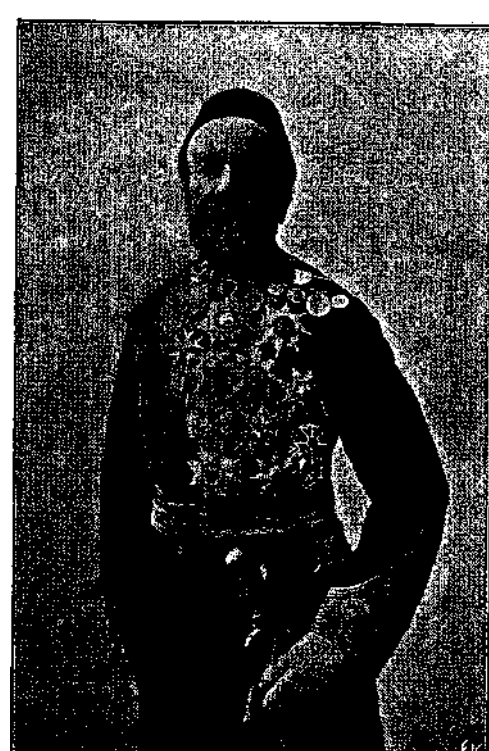
Ἐχεν ἐπιλέθῃ λοιπὸν τότε εἰς τὸ παράθυρον, εἶχε κύψει διὰ νὰ παρηγορήσῃ τὸν ἀτυχῆ διὰ ν' ἀνασύρῃ ἴσως, τίς οἶδε; τὸ σχοινίον καὶ ἐναγκαλισθῇ τὸν αἴρο αὐτὴν... ἀλλ' ὁ Λά Τουρ ἐκοιμήτο...

Ἡ μικρὰ ἐκείνη ἐπιστολὴ δὲν ἐσημείου τόπον συνεντεύξεως. Πᾶσα ἐπομένως ἔρευνα τοῦ Λά Τουρ πρὸς εὐρίσιν τῆς ποθητῆς κυρίας ἀπέβη εἰς μάτην. Πρωτῶν τινα ἐκλήθη παρὰ τινος λαίδης νὰ τὴν ζωγραφίσῃ. Ἡ λαίδη ἐκείνη ἦτο ἡ προσφιλῆς ἐρωμένη. Δὲν εἶναι γνωστὸν ἐὰν ἔπηθα ἄτισε τὴν εἰκόνα της. Εἶναι ὅμως ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας ὅτι ἐπὶ ὀλόκληρο τριετίαν ἔψαλλε τὴν ὠραιότητά της καθ' ὅλον τὸ μουσικὸν διάγραμμα τοῦ ἔρωτος.

Ἡ ὠραία ἐκείνη γυνὴ, τύπος Ἰσπανίδος κατὰ τὴν μορφήν καὶ τὴν κερδίαν, ἔμαθε προσωπογραφίαν καὶ ἐδίδαξε τὸν διδάσκαλόν της πολλὰ καρποφόρα μαθήματα τῆς ἐρωτικῆς τέχνης... Ἐν τῇ σπουδῇ τῆς τέχνης, ὁ ἔρωτος εἶναι ὅ,τι ἡ φιλοσοφία ἐν τῇ σπουδῇ τῶν γλωσσῶν: ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ τελευταία λέξις τοῦ ἔργου.....

(Ἐπταὶ τὸ τέλος).

ΑΛΕΞ ΔΟΥΖΙΝΑΣ

M. A. Ἀριστάρχης Βίτης

★ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ★

ΤΟ ΜΕΡΑΚΙ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Κλεισμένο μέσ' στὸ σπύρι τὸ κορίτσι
ζηλεύει τῆς γυναῖκας τὸ καμάρι
π' ἀντίκρισε τὰ μάτια ἐνὸς ἀθρώπου
ποῦ ἄνδρα της εὐτύχησε νὰ ἀέρῃ.
τοῦ ἄνδρα ποῦ χαρὰ τῆς φέρνει τόση
ποῦ εἶπαι ἄλλο δὲν ἠθέλει τῆς δόση.

Κι' ὁ κέρφιος κόπος εἶν' αὐτὸς ποῦ φτάνει
τὸ δόλιο τὸ κορίτσι νὰ μαράνη,
ὅαν τὸ λουλουδι αὐτὸ ποῦ πρὶν ἀνοίξει
τὰ φύλλα του χλωμὰ στὴν γῆ θὰ ριζῇ.

Μὰ φεύγοντας τὸν κόσμον αὐτὸν τρέχει
ἠγλά, κι' ἀπὸ κεῖ πέρα βλέπει κάτου
ἀχόρταγα τὸν κόσμον, π' ὡς χθὲς ἀκόμα
του ἦταν μυστικὴ κάθε χαρὰ του.

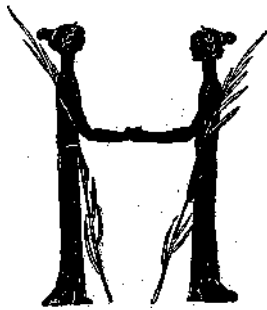
Τοῦ κοριτοῦ τὰ μάτια εἶν' εἰ' ἀστέρια
ποῦ ἀπὸ ἠγλά περίφανα κι' ἀκίρη
τρεμοσβυστὰ γλυκὰ μᾶς ἀνικηρῶζον
Καὶ σὴν περισοία λάμπει τους — χαρὰ μας
καθάρια καὶ πανόμοια καθ' ἑστίζον
κάθε σ' αὐτὰ ποῦ αἰτέλονε ματιὰ μας!

(Μίμησις ἀπὸ τὸ Περιοικὸ)

K. ΜΙΣΘΑΙΔΗΣ

Ο ΑΣΦΑΛΤΟΣ ΕΝ ΤΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ *)

I

ΛΕΞΙΣ Ασφαλτος (bitume) εινε εκφρασις εκπερικλειουσα...

κεας θαλάσσης της Ιουδαίας, ενθα ευρίσκειται επιπλέων επί της επιφανείας του ύδατος.

Πολύ άτελώς γνωρίζομεν την ιστορίαν της ύλης ταύτης. Κατά τους μέν, προέρχεται εξ αποσυνθέσεως...

*) Σημ. Πεν. — Έν εκ των σπουδαιοτέρων ζητημάτων τα όποια απασχολούν τους καλλιτέχνας εινε η διατήρησις του χρώματος εν τη ζωγραφικη...

Άλλα κυρίως ενδιαφέρει ήμās η έν τη ζωγραφικη χρήση του.

Η ύλη αυτή, συνδυαζόμενη μετά του έλαιου, παρέχει ίσως το ωραιότερον και έλκυστικώτερον χρώμα.

Έχουν το κάλλος της ουλιανότητος και του χρώματος. Επί του ζητήματος τούτου εγραψεν έκτενη μελέτην ο Γάλλος χημικός φαρμακοποιός...

Σήμερον η χημεία έχει μεγίστην σχέσηιν με την ζωγραφικην. Η Societe des Artistes Français εν Παρισιόις συντηρεί ίδιον χημειον διά τα χρώματα...

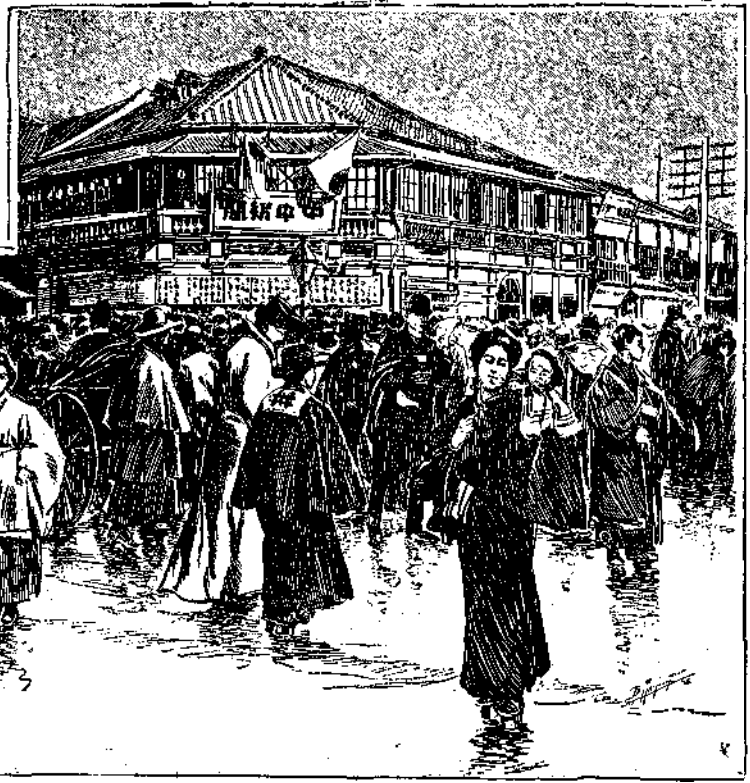

Φ. Άριστέυς

Φύσις

ΙΑΠΩΝΕΣ

εις το Τόκιο αναμνηστικες ειδήσεις του πολεμου έξωθεν του τηλεγραφείου.

Έχει ως αποτέλεσμα την επιτυχίαν γενικής αρμονίας εν τω συνόλω...

Αυστυχώς εις τās μεγάλας αυτάς αρετάς δεν υπολείπονται και αι κακά ιδιότητες.

Το βασικόν και πσιγμόστην «Νκούγιον της Μεθούσης» το τόσο ωραίας εμπνεύσεως έργον, εινε έν εκ των λυπηρών παραδειγμάτων της χρήσεως της επικινδύνου ταύτης ύλης.

Δεν είναι δυστυχώς μόνον το έργον του Gericaull όπερ είναι καταδικασμένον εύτως, αλλά σχεδόν άπαντα τα έργα της αρχής του αιώνου μας.

Η άπόλειξις αυτή του αιώνοσ μας φίνεται ότι δεν άρχει ως παρά γιμν, άπου σήμερον ακόμη άπειρήριθμοι ζωγράφοι πι έχωσιν εις την ασφαλτον την πείσμονα των εθνοικν.

Εύχης έργον θα ήτο εάν ανεφάνετο εις σύγγρονος Colbait όπως έπα αφέρη τους αρχαίους εκείνους νόμους...

ζωγράφους ότινες μεταχειρίζονται τοιαύτα ύλας, όπως άς άφήσωσιν δι' ίδιον των λοχαρισμών εις τα έργα...

Οι ζωγράφοι ότινες μεταχειρίζονται και σήμερον τον ασφαλτον εινε άσυγχώρητοι, καθότι όλοι πλέον γνωρίζωσιν τους εξ αυτού προερχόμενους κινδύνους.

II

Άλλά, δεν εινε ο ασφαλτος μόνον χρώμα επικινδύνον. Αναλύοντες τās ενέργειαις του θα διδαχθώμεν περισσότερα.

Λέγουσιν ότι ο ασφαλτος δεν ξηραίνεται. Η έκφρασις αυτή καίτοι όκατάλληλος εινε αληθής κατά βήθος.

Λοιπόν όταν σχηματισθ η προστατευτική αυτή επιδερμεις επί της επιφανείας του χρώματος τούτου, η έπιτοερική μάζα διατηρεί επ' άπειρον την ελαστικην αυτής ιδιότητα...

λως και αφίνει να ρεύση μία μαύρη και λιπαρά ουσία ητις ρυπαίνει την επιφάνειαν της εικόνας.

Ο ασφαλτος δεν εινε επιβλαβης μόνον δια του τρόπου τούτου, αλλά δύναται να διαπεράση και την μάζαν χωρίς να υπάρχωσιν ρωγμαί. Δεν αναμιγνύεται μεθ' ελαίου καθ' όν τρόπον και τα επίλιπα χρώματα. Δεν εινε ουτε βλαη τις εν καταστάσει κόνεως ητι, να διατηρηται απομεμονωμένη και εντός του ελαίου, αλλά μάλλον εινε ο στενός συνδυασμός των δύο ελαίων μεταξύ των.

Συνεπώς ο ασφαλτος ειναι ελαιον κεχρωματισμένον πλουσίως, ήρα προς τινα σκεπών λαμβάνωμεν προφυλακτικά μέτρα αποχρωματίζοντες τα ελαία μας, ατινα εν τούτοις ειναι τόσον ολίγον χρωματισμένα σχετικώς προς τον ασφαλτον;

Βεβαίως διότι γνωρίζωμεν πολύ καλά οτι μεταχειριζόμενοι το ελαιόν μας κίτρινον θα έρωπαίνοντο οι καθαροί μας τόνοι, προπάντων όταν εν τώ χρόνω εξέλθη της μάζης ινα συσφρευθη επί της επιφανείας.

Αφού ελάβομεν την πρόνοιαν ταύτην όπως οι τόνοι ήμών μη ρυπανώσιν, διατί λοιπόν γινόμεθα τόσον άλογοι μετατρέποντες αυτά εις μελάνην; Φεβόμεθα δια τα έργα μας το τόσον άσθενές κίτρινον του ελαίου και σκορπίζωμεν επ' αυτών το σκοτός.

Ας σκεφθώμεν περισσότερον το τι πράττωμεν. Έπωφελούμενοι εκ των παραδειγμάτων του παρελθόντος, θα δυναθώμεν ίσως να αποφύγωμεν ύλας τινάς τας οποίας θα μάς παρουσίαζεν ήμέραν τινά ή βιομηχανία, εγούσως υπ' άλλην μορφήν τα αξιοσηνήτα αποτελέσματα του άπαισιου ασφάλτου.

Η επίδρασις του ασφάλτου δεν εινε ενεργεια χημική, αλλά καθαρώς μηχανική. Γνωρίζωμεν ήδη πως συνδυάζεται μετά του ελαίου. Όταν δέον να απομακρύνωμεν εις πάσαν εύκαιρίαν τα είδη των χρωμάτων εκείνων, ατινα θα είχαν τον αυτον μετά του ασφάλτου τρόπον τήξεως.

Δεν πρέπει να παραδεχθώμεν ειμή τα χρώματα εκείνα ατινα αναμιγνύόμενα μετ' ελαίου διατηρούνται εις κόνιν, καθότι μόνον ταύτα δύνανται να μένωσιν εις την θέσιν των. Το ελαιον θα εξέρχεται καθαρόν εκ της τοιούτου είδους μάζης, διότι το ήπριον χρώμα

θα του χρησιμεύση ως διυλιστήριον. Δεν πρέπει προσέτι να προσθέσωμεν εις την μάζαν χρώματα τινά ως το είδος του «laqueus» ουτε το «jaune indien», διότι ή ενεργεια των πάντοτε θα ειναι σχεδόν ή ίδια και μηχανική. Τα χρώματα ταύτα πρέπει να μεταχειριζεται τις άπλως εις διαφανείς επικρώσεις «en glacis».

A. RECOUVREUR

ΣΙΛΒΑΙΝ

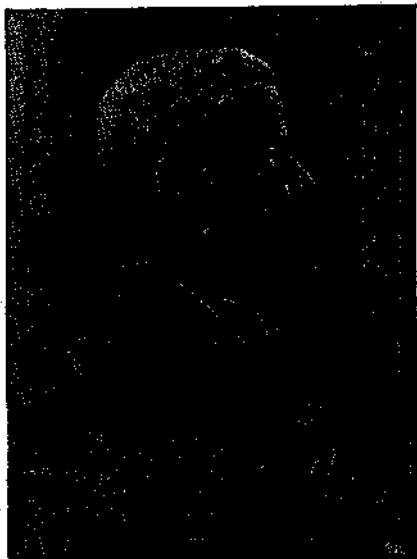
ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Γαζία λαιρεμένη μου, τα χροσωμένα σου κλαδιά
Κάτω απ' το παραθύρι μου ξαπλώνεις με καρμύρι
Και τον άγθρα πλημμυρά το κάθε σου κλωνάρι
Με την άδωα και γλυκερά των λουλουδιών σου μυρωδιά.

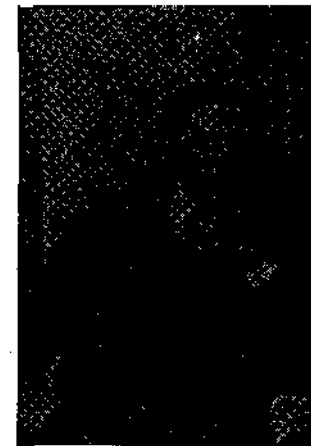
Πόσαι φοράς, γαζία μου, γιά τα χροσά τη; τα μαλλια
Δεν πήρα τα λουλούδια σου, τα μοσχομυρωμένα
Και 'ς το ξανθό κεφάλι της τ' άράδιασα ένα - ένα

Μα εξέχασε τα λόγια της και της αγάπης τα φιλιά.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΕΡΜΠΙΝΗΣ

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ψύχας

ΕΚΕΙΝΟΣ ο όποιος θέλει να κρίνη ένα έργο, πρέπει πρώτα να το μελετήσει χωρίς καμμία προκατάληψη και μ' όλη εκείνη τη ψυχική γαλήνη, ή όποια ειναι απαραίτητη γιά τα έργα του πνεύματος. Η συνείδησις ειναι εκείνη, ή όποια οδηγεί μίαν

εργασία, κ' εκείνος, ο όποιος δεν ήμπορει να την εχη, άδικει περισσότερο από κάθε άλλο τον εαυτό του.

Χωρίς καμμία προκατάληψη, χωρίς κανένα κομματισμό, αλλά μ' όλη την αγάπη στην τέχνη, επήρα στο χέρι μου ένα κομψό βιβλίο. Την «Αμάνδα» του Ίδ. Ψύχα. Το διάβασα και με μεγάλη μου εύχαρίστησι είδα οτι ή κομψότης του βιβλίου ανταποκρίνεται με την κομψότητα των στίχων, κι' ετι ένας άληθινός άνθρωπος ενώνεται μ' έναν άληθινό ποιητή γιά να σχηματίσουν την πλειό τέλεια άρμονία.

Πρίν γνωρίσω τον ποιητή, εγνωρίζα τον άνθρωπο, τον όποιο μέσα σ' αυτό το βιβλίο αναγνωρίζω. Οι στίχοι του ειναι ο καθρέφτης της ψυχής του. Η αυτη γαλήνη, ή αυτη χάρι, τα αυτα αισθήματα. Η άλήθεια από τα χείλη του ανθρώπου βγαίνει μ' όλη της τη δύναμη και άπλώνεται στο έργο του ποιητού. Καμμία προσποιήσι, καμμία επιτύδουσι. Ειναι ποιήματα γεμάτα απλότητα και γαλήνη. Μέσα σ' αυτα άκοϋς κάτι που στάζει σα δροσιά και φλοισβίζει σαν κύμα, όσφραίνεσαι κάτι που δε μοιάζει του ρόδου, αλλά του γιασέμιου, βλέπεις μίαν αχτίδα από φώς, ή όποια δεν ειναι του ήλιου, αλλά του φεγγαριου και άκοϋς τους παλμούς της καρδιάς και τα φτερουγίσματα της ψυχής.

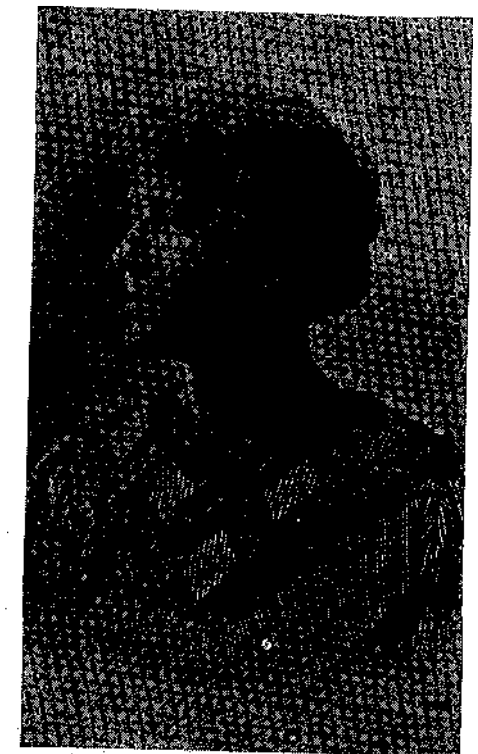
Ο ποιητής δε μάς κρύβει τίποτα, κ' εκείνο το όποιο θέλει να μάς πη, μάς το παρουσιάζει με τα πλειό γλυκά χρώματα, με την πλειό σεμνήν άλήθεια, με την πλειό μεγάλη κομψότητα.

Οι στίχοι του ειναι τόσες άλλες εικόνες της κόρης του Βορρά, της οποίας την εικόνα έχει προτάξει στο βιβλίο του, και τόσο πιστά μάς την παρουσιάζει, που νομίζεις πως την βλέπεις ανάμεσα σε μύσιους καθρέφτες κι' ο καθένας από αυτους γυρεύει πλειό πιστά να μάς δείξη την όμορφιά της. Γεμάτος από την αγάπη της, σε κάθε του στίχο την βλέπεις, την θαυμάζεις, την αγαπάς. Η μερική αγάπη του ανθρώπου

στο έργο του ποιητού γίνετα ή γενικώτερη και ή πλείον άρμονική αγάπη.

Αυτη ή άρμονία του έξωτερικού κόσμου, αυτη ή έξιδανίκευσι της πραγματικότητας ειναι δώρα πολύ σπάνια γιά όποιοδήποτε, ειναι στοιχεια άληθινής ζωής.

Ο νοϋς του, ή καρδια του δεν ήμπορούν να δεχούν παρά ό,τι ειναι άληθινό, αισθηματικό και ώραίο. Δεν ζητει το τοζμηρό, το φτερουγισμό του δεν τρέχει στο άγνωστο, άλλ' ειναι σταθερό, ξερει που θα πετάξη, ξερει που θα φθάση. Ο ποιητής δεν άκολουθει κανένα, δε χρεωστά τίποτα σε κανένα. Έάν μελετήσης καλά τα ποιήματά του, βλέπεις παντού τον άνθρωπο, παρατηρείς το χαμόγελο εκείνο, το όποιο βγαίνει από τα χείλη του και το πέρνει γιά ειρωνεία, χωρίς όμως νάχησ τη βεβαιότητα.

Αμάνδα

νομίζεις πως άκοϋς τη σιγαλή φωνή του, θαρρείς πως βλέπεις το βλέμμα του μέσα από τα ματογυάλια, στο όποιο πλανάται ή παρατηρητικότητα εκείνη, ή όποια ζητά να βοή στους άλλους όχι ένα ελάττωμα, άλλ' ένα προτέρημα, ν' ανακαλύψη μίαν άρετή κι' όχι μία κακία, μίαν αγάπη κι' όχι ένα μίσος.

Σε πολύ λίγους βλέπεις αυτη την ένότητα, αυτη την άρμονίαν, αυτη την τελειότητα στη μορφή και στη γλώσσα, την ιδορροπία εκείνη, ή όποια εξασφαλίζει μίαν εκτίμησι κι' άνοίγει ένα δρόμο σ' ένα όνομα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

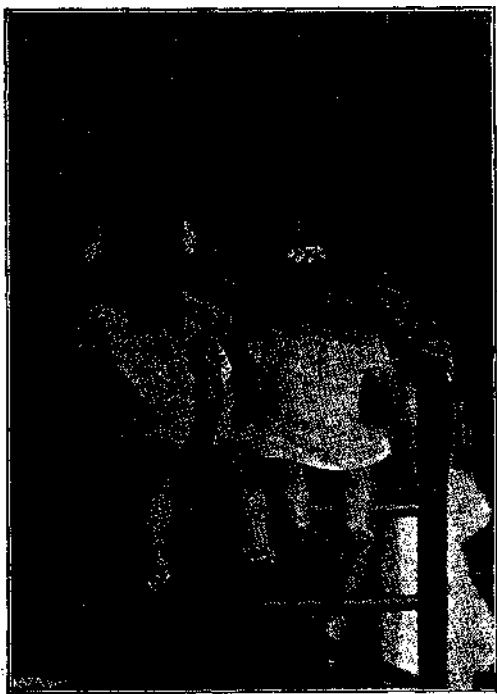
✱ ΤΙ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ ✱

Τ' ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ

Α Β Α Ε Π Ω εις την φωτογραφίαν και τα φαντάζομαι κι τοίμενα. Μία νέα πλάσις, με δλητην αγνότητα τις άγνοίας με δλητην άσροτι-

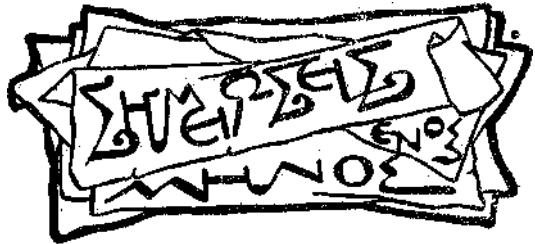
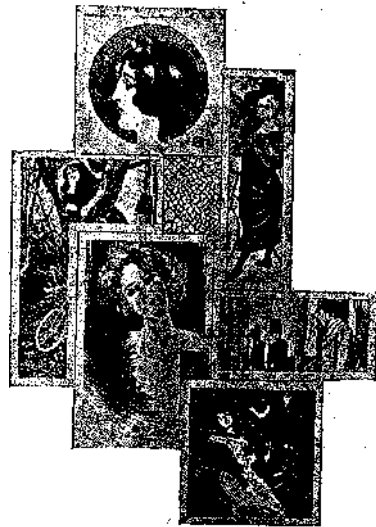
σίαν της θεικής γαλήνης. Το εν έλδον καιόπων του άλλου, ως μία άδιάσπαστος άλωσος σιοργής και αγάπης, δύο κλάδοι νεογέννητοι του αδιου κορμου διανοιόμενοι ήρέμα εις της ζωής την ήιθισιν, με ένα άθωον γέλωτι το μυγυλείτερον—αδιό ποδ και ήξέει πιρισώτερον από την ζωή—με ένα άδριστον φόβον και δμφυβίλιαν το άλλο, το τέπιον. Αί

Τ' αδελφάκια

δύο έναλλαγαί της ζωής! Η Εύθυμία και ή Σκέπης. Ω, αδιαι δέν έχουν ήλικίαν, δέν έχουν πατριδα, δέν έχουν τέλος. Είνε αιώνιοι και άθάνατοι. Και τα δύο αδελφάκια σνηρωμένα έκδηλώνουν της φύσεως τας δύο πανιδυνάμους μορφάς, αι οποιαί δυναστεύουν του Κόσμου.

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

'Ανέκδοτα Παράσχου.'

τι δόνυδης ίσχυγά έμπνεύσεως, μία ήχο άπομαυρωμένης αιμογής, εις κροδάσμος παιώνος διακόπτει την σιγαλήν μονοτονίαν της Έλλ.

ποιήσεως. Ο Άχιλλεύς Παράσχος, ο μόνος Έλληνη, ο ήπέρ τους Σολωμούς και Νεοσολωμικούς και ήπέρ πάντα άλλου Έλληνα ποιητήν συγκινήσας και ήλεκτρίσας το Γένος, ο αισθανθείς την ποιησιν και έξωτερικεύσας αυτήν με σφριγος το όποιον δέν έχουν δήμερον δλοι σγλήδων οι μαλλιαροί, δσον και άν τους στίψη κανείς, ο Παράσχος, νικάσας τον τάφον επανέρχεται ζών εις τους δύο πολυσελίδους τόμους, εις ους εύλαδως ή χήρα αυτού συνέλεξεν πάντα τα μετά τον θάνατον εύρεθέντα ανέκδοτα και δσα άλλα δέν ήπύρχον εις τους προεκδομένους τρεις τόμους. Ο Παράσχος έχει πηδ πολλού κριθή από την έθνηκήν συνείδησιν, ώστε νέα κρίσις ήδη των έργων του θα ήτο τι παρέλακον. Ο τι πρέπει να ειρη τις τώρα εινε ότι άν και παρήλε δεκαετία από του θανάτου, εκτοτε δ' ανεφάνη έσως σπιθαμιαίων ποιητίσκων, ο Παράσχος φαίνεται τώρα άκόμη ήψηλότερος απ' ό,τι ήτο, και ή μορφή του, ή άσρενωπή και

σπινθηροβόλος, ύψούται επί του στυλοβάτου των Έλλ. καρδιών, εις άς μάτην έσπονν δια να φθάσουν οι άκαταλόγηστοι της Μιράντας ψευδύμνηται. Και το σεμνότερον δια της έκδόσεως των 'Ανεκδότην του έτελέσθη μνημόσυνον επί τη δεκάτη έπετηρίδι του θανάτου του, μνημόσυνον εις το όποιον πρωτοστατεί ή σύντροφος του βίου του, σύντροφος και μετά θάνατον, άλλ' εις το όποιον συμμετέχουν δια της Ψυχής εκατομμύρια Έλλήνων.

'Η Έρωτευμένη Φύσις.'

Πού δόξη ή Δημιουργία να πλάσθ άσρενω τον 'Ηλιον και γυναίκα την Γην. Ο 'Ηλιος, ή ζωή και το φώς έχει δλητην την άμετάβλητον άσρενωπίτητα του Κυριάσχου. Η Γη, έχει δλητην την ήδυπάθειαν αλλά και την κόπωσιν της γυναικός, της διαψώσης του ίσχυρου το κάλλος.

Ο κάλλιτέχνης έφαντάσθη εν ήλιημά των. Τι δύσκολον να παράσθη τις ήλιημα ενός 'Ηλιου και μιας Γης! Πρέπει να ύψωθ ή τις ήπέρ την Γην την γηραιάν και να κατέλθ από τα ύψη του 'Ακτινοβολούντος Θεου δια να συνδυάση το δνειρον με την πραγματικότητα. Και ο ήλιος ο ξανθοπλόκαμος, του όποιου οι βόστρυχοι έξυφαίνονται εις άκτινας χανομένες εις το 'Απειρον, ο Φοίδος με τους πυρίπνοας Φάεθοντας, διαφηλάται και εις εν πέρασμά του τον έναγκαλίζεται ή αιωνία έρωμένη του ή Γη, και ενούνται τα χείλη των εις εν ρωμαλέον ήλιημα, ήλιημα ζωής και άθανασίας.

Η Γη δέν ήμπορεί να ζήσ άνευ του 'Ηλιου και έπαίτει, λαχταρά το ήλιημά του. Ποία αντί-

θεσις εις τας δύο μορφάς των! Εκείνος, άλκιμος 'Απολλώνιος νεανίας, αυτή, κουρασμένη γυνή. Και πως να μη εινε κουρασμένη άφου έχει τόσας άμαρτίας, άφου βαστάζει τόσους και τόσους ανθρώπους! Και ενψ με προτεταμένους βραχιόνας ήνιοχεί και με στιβαρούς πόδας, ως άλλος Φαρνέσιος ταύρος, σπεύδει εις τον φωτεινόν δρόμον του, ή Γη, ήμειξηπλωμένη επί της σφαιρας της, άκόρετος, δέν άποσπά τα χείλη και εις την στιγμήν αυτήν της ένώσεως άπετόπωσεν ο 'Αριστέυς τον βαθύν συμβολισμόν του. Ποία ανατομική δύναμις γραμμών, ποία έλευθερία ιδέας, πόσον σοφή ή τοποθέτησις των σώματων.

Είνε πίναξ έξοχος, θα εινε εύτυχής ο εκείνος ο όμογενής όστις θα σπεύσ η ανάδωξ εις τον κάλλιτέχνην να έργασθ εις μέγα μέγεθος την εικόνα, δια να στολιόη εν τοιχογραφία την είσσοδον του μεγάρου του.

Νέα ποιήτρια

Είς τους αναγνώστας της ή Πινακοθήκη έμφανίζει δια του άνα χείρας φύλλου νέαν ποιήτριαν, την δεκαδικταετίδα δεσποινίδα Ειρήνην Μεγαπάνου. Η νέα ποιήτρια εύθως έξ αρχής προκαλεί την προσοχήν, όχι μόνον δια την έμπνευσίν αλλά και δια την καινοτομίαν και την τόλμην, μεθ ής χειραφέτείται από τα δεσμά του μονοτόνου μέτρου, θυδιάζουσα αυτό εις την ιδέαν του στίχου. Η δεσποινίς Μεγαπάνου έξελ' εγν υπό της. Εταιρείας των αρχαίων δραμάτων, όπως ύποκριθή την Αντιγόνην, κατά την δοθησομένην προς τήην των αντιπροσώ-

ΜΟΥΣΙΚΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

πων του Διεθνούς Αρχαιολογικού Συνεδρίου παράστασιν.

Τέχνη και ήθικη.

Ενώ μόλις ήρξατο μία χειραφέτησις τής γυναικός. μετά τον κοινωνικόν βίον. και εις την καλλιτεχνικήν αντίληψιν και την είδομεν ευτόλμως συναγωνιζομένην προς την ανδρικήν δεξιότητα, αΐφνης εν έγγραφον εξετινάχθη υπό των καθηγητών τής Καλλ. σχολής του Πολυτεχνείου και προσεκάλεσε πολλύν θόρυβον.

Οι καθηγηταί εξήτησαν όπως απαγορευθή να φοιτούν μαθήτρια εις την Καλλ. σχολήν. Και επιτρέπεται μόνον — ισχυρίζονται οι κ. κ. καθηγηταί — η φοίτησις μαθητριών εις το Πανεπιστήμιον. άλλ' εκεί ενεργεί ο νοός μόνον και η σκέψις, ενώ εις το Πολυτεχνείον επενεργούν και αι αισθήσεις διά θεαμάτων άδόμενων μόνον. άπαιτήτων όμως διά την Σχολήν. Οι κ. κ. καθηγηταί λέγουσιν ότι και εν Εύρωπη απέκλεισθησαν μαθήτριαι (;

Ούτως άνεκινήθη πάλιν το ζήτημα τής ήθικής εν σχέσει προς την τέχνην και έχομεν την πρώτην επίσημον διαμαρτυρίαν καλλιτεχνών. άλλ' η διαμαρτυρία των αυτών εινε μία άρνησις τής τέχνης άπορεί δέ τις πως άνθρωποι καλλιτεχνικώς μορφωμένοι άγνοούν ότι η τέχνη εινε άνωτέρα τής ήθικής. ότι εινε άδύνατος η σπουδή τής τέχνης άνευ του γυμνου, ότι επί τέλους αι γυναίκες δεν εινε νευρόσπαστα μόνον του σωματός, αλλά δύνανται να συναγωνισθούν προς τους άνδρας. και εν τή τέχνη. Και εάν μόνον περιωρίζοντο εις απλήν ευχήν όπως εν χωριστή αίθούσῃ εργάζονται κατά τάς ώρας του γυμνου μούδελου αι μαθήτριαι — αν και γνωρίζομεν πολύ καλά ότι αι μαθήτριαι αιται εινε υπερόχου ήθικής, χωριστά από τους μαθητάς, θα ήτο η αίτησις των άξια προσοχής τινος. άλλ' η άπαιτήσις των όπως απαγορευθή η φοίτησις των μαθητριών εις το Πολυτεχνείον, ήτο τερατώδης. αντικαλλιτεχνική, παράλογος. Και δικαίως άπερρίθη υπό του κ. Πρωθυπουργού μετά πολλών επαίνων. Εφαντάσθησαν σκάνδαλα και προεχειρήσαν εαυτούς ιεροκήρυκας, λησιμονούντες ότι η τέχνη εινε η ύπερ πάσας τάς ενδοχολήσεις του ανθρώπου ελευθερότερα, άλλ' εν ταυτώ και δευροτέρα. Εί καλά ποδ δεν εξήτησαν οι κ. κ. καθηγηταί όλίγα φύλλα στικής και διά τα άρχαία άγάλματα.

Εν μνημόνοιον.

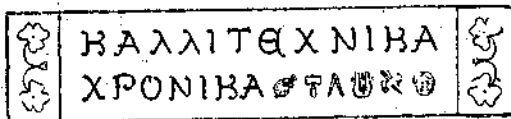
Ανδρες φιλοπάτριδες και — το σπουδαιότερον — έπαναστάται του 1862 έλαβον την πρωτοβουλίαν ενός μνημόνου ύπερ τής ψυχής των πρώτων Βασιλέων τής Ελλάδος. Επειτα από 47 έτών άδικαιολόγητον σιγήν, αι Αθήναι ενθυμούνται μίαν ιεράν υποχρέωσιν προς τον Ο-

θωνα. όστις όσα ελαττώματα και αν θέλουν να του επροΐψουν οι άσθηροί του κριτικοί, ήτο όμως άναμφισβητήτως Έλλην την καρδίαν.

Αλλ' η εύκαιρία τής τελέσεως του δεμνου μνημόνου ανακαλεί και μίαν άλλην υποχρέωσιν αν έχει το Πανελλήνιον, όχι όπως εξυψώσῃ το έργον του — τουτο θα το πράξη η Ιστορία — άλλ' ινα εξημενίσῃ την εξόριστον οικίαν του. Εννοούμεν την ίδρυσιν άνδριάντος. Εινε καιρός πλέον η Ευγνωμοσύνη και η Μετάνοια άδελφοί, να απομαρμαρώσουν την ευγενή εκείνην φυσιογνωμίαν, τον πατριώτην βασιλέα, όστις ελάτρευσε την Ελλάδα ύπερ τους Έλληνας και όστις ως μόνον σάβανον ήθέλησε τήν φουστάνελλαν, το ένδυμα εκείνο το όποιον εξεπροσώπει τους ύπερ ελευθερίας αγώνας των πατέρων μας και το όποιον ήρχισε ραγδαίως να υποχωρή εις την φραγκικήν ραδιγκόταν και το σλαβικόν καλπάκι.

Πρέπει, πρέπει ταχέως να έγερθή άνδρικός εις τον Όθωνα. Το ζητεί η εθνική ψυχή, το θέλει η εθνική συνείδησις. Μία πρωτοβουλία άρκει, είμεθα δε βέβαιοι ότι δεν θα λείψῃ ο θρανός από του Αγωτάτου άρχοντος μέχρι του εσχάτου βιοπαλαιστού.

ΔΑΦΝΙΣ

Εκθεσις βυζαντιανής τέχνης. — Επί τή συμπληρώσει τής 9ης εκατονταστηρίδος από τής ίδρύσεως τής παρά την Ρώμην έλληνορθόμου μονής τής Κρυπτοφέρης, διοργανούται μεγάλη έκθεσις Ιταλοβυζαντινής Τέχνης, εις τάς αίθούσας του καλλ. φρουρίου Della Robbia, ητις θ' άρχίσῃ από του Μαρτίου του 1905 και θα διαρκέσῃ μέχρι του Ιουνίου του αυτού έτους. Τήν έκθεσιν ανέλαβεν υπό τήν προστασίαν του ο ύπουργός κ. Orlandi.

Εκθεσις Διέξης. — Εις τήν διεύθυνσιν του Καλλιτεχνικού τμήματος τής διοργανουμένης εν Διέξῃ διεθνούς έκθεσεως εδήλωσαν ήδη ότι θα μετασχυσιν η Γερμανία, το Βέλγιον, η Αυστρία, η Ισπανία, η Γαλλία, η Αγγλία, η Ολλανδία, η Ιταλία, η Νορβηγία, η Ρωσία, η Σουηδία, αι Ηνωμένοι Πολιτείσται. Και έρωτώσιν αι Βελγικαί εφημερίδες: Διτι τάχα η Ελλάς, η Πορτογαλλία και η Ρουμανία δεν εδήλωσαν αν θα λάβουν μέρος;

Νέα έργα. — Ο κ. Ιακωβίδης εξακολουθεί ασχολούμενος εις τάς κατά παραγγελίαν προσωπογραφίας, μάτην δε άναμένουν οι φιλότεχνοι να ίδουν νέον έργον συνθέσεως πρωτοτύπου του δυνατού χρωστήρος του. Ηδη έπεράτωσε τήν προσωπογραφίαν του μακαρίτου Δημ. Βουγιούκα.

Ο κ. Μποκιάσιμπης έπεράτωσεν εν Κερκύρα, ένθα παρεθέρισε, τρία ώραιότατα τοπεία ήτοι σκισερός κορμούς με μίαν περίτεχνον άλλά και φυσικήν επεξεργασίαν ποιητικωτάτου φύλλωματος, μίαν άνωπαρισσόφυτον άποψήν του Αγγλικού νεκροταφείου και μίαν δύσιν ήλιου, άμα δε και τρεις θαλασσογραφίας, ειλημένεας από τής θαλάσσης, ών υπέρχει μία εν πλήρει

φωτι άποψις του λιμένου. Ηδη εργάζεται εις τήν άπεικόνισιν του χαριτωμένου θυγατρίου του Γαλλινά.

Ιδιωτικά έκθεσις. — Απου έματαιώθη η έκθεσις του «Παρνασσού» διά το άρξάμενον φθινόπωρον, κηλιτέγναι τινες ήρχισαν να μερμυώσι περι τής διοργανώσεως άτομικών έκθεσεων. Ούτω, ο κ. Αριστεύς λίαν προσεχώς θα διασκευάσῃ εις έκθεσιν το εν οδω Χάρητος αρ. 44 εργαστήριόν του, αργότερα δε, τή 10 Δεκεμβρίου, θα διοργανώσῃ έκθεσιν των νέων έργων του, άτινα τότε θ' ανερχονται εις τριάκοντα, ο κ. Μποκιάσιμπης εν τή οικία του, εν οδω Νικηφόρου αρ. 15, πιθανώς δε να παρασκευάσῃ έκθ.σιν και ο κ. Αλεκτορίδης εν τινι αίθούσῃ του Ζαπτείου.

Μία αίτησις. — Οι καλλιτέγναι κ. κ. Κοτόπουλος, Κωνσταντινίδης, Φρυδάς και Ξενοπούλος ήτήσαντο παρά του Πολυτεχνείου όπως επιτραπή εις αυτούς να εργάζωνται μετά των μαθητών δα την αντιγραφήν του μούδελου. Ελήφθη δε άπόφασις όπως επιτραπή μόνον εις εκείνους οτινες διετέλεσαν άλλοτε μαθηταί εν τή σχολή Συνεπώς απέκλεισθη ο τελευταίος.

Διαγωνισμός. — Αι μαθήτριαι τής Καλλ. σχολής Έλ. Βοζίκη, Σοφ. Λασκαρίδου, Ι. Σκούφου, Αγγ. Στεφάνου και Μ. Δρακονταειδή ύπίστησαν διαγωνισμόν όπως προαχθώσιν εις τήν 6ην τάξιν τής Καλλ. σχολής. Επέτυχον μόνον αι δύο πρώται, αιτινες και εργάζονται ήδη εν τή αυτή αίθούσῃ μετά των μαθητών εις τήν σπουδήν του γυμνου σώματος.

Αρχαιολογική κίνησις. — Μετά τριετείς αρχαιολογικάς σπουδάς εις Εύρωπην, ως ύπότροφος τής Αρχαιολογικής εταιρείας, επέστρεψεν ο κ. Κωστής Ρωμαίος.

Ηλθεν εις Αθήνας όπως μελετήσῃ επιτοπίως το τεχνικόν μέρος τής διοργανώσεως και λειτουργίας των ανασκαφών ο κ. Δοβρουσκη, διευθυντής του εν Σόφια Έθνικού μουσείου, εντολή τής Βουλγαρικής Κυβερνήσεως.

Φωτογραφικοί νεωτερισμοί. — Η τελευταία ανακοίνωσις των κ. κ. Οσβάδ και Γκρδς εις τήν Γαλλικήν Εταιρίαν των Φυσικών επιστημών, προσείλκυσε τήν γενικήν προσοχήν των ερασιτεχνών τής φωτογραφίας. Πρόκειται περι μιάς μεθόδου φωτογραφικής εκτυπώσεως άνευ ειδικού χάρτου, τήν όποιαν οι εφευρέται αποκαλούν κατατυπίαν.

Η εκτύπωσις τής φωτογραφικής πλακός εκτελείται δι' απλής επαφής άνευ τής εκ νέου επεμάσσεως του φωτός και επενεργούσης επί του χάρτου, μη υποστάτος ούδεμίαν προπαρασκευήν ούτε ζελατινης ούτε χλωριούχου ύγρου. Η χημική δέ θεωρία τής μεθόδου τούτης εδράζεται επί τής ακαταλυτικής ενεργείας τής επί μάλλον και μάλλον χρησιμοποιουμένης εις τήν χημείαν τώρα. Εν ιδιαίτερα περιπτώσει πρόκειται περι τής καταλυτικής ενεργείας τής εξασκουμένης επί του οξειδωμένου νερού διά των διαφόρων μεταλλων των μεταχειριζομένων εις τήν φωτογραφίαν, αργύρου, σιδήρου, πλατινης, μαγνησίας κλπ. Υπάρχει άποσύνθεσις του οξειδωμένου ύδατος άνευ αλλοιώσεως των εν λόγω μενάλλων.

Τοιουτοτρόπως εινε αρκετόν πλέον να βρεθῃ τις διά μιάς τοιαύτης διαλύσεως κοινόν χάρτην και να τον θέσῃ εις επαφήν επί τής φωτογραφικής πλακός με διάρκειαν δέκα λεπτών τής ώρας διά να έχη τις τήν

αποτύπωσιν τελείαν. Και αυτό εινε πολύ ίκανοποιητικόν, μολονότι δύναται τις και ταχύτερον άκόμη να επιτύχῃ τήν αποτύπωσιν, ακολουθών τήν νέαν μέθοδον των άνωτέρω φυσικών, τήν όποιαν εξέθεσαν εις τήν Φυσικήν Εταιρίαν των Παρισίων.

Καλλιτεχνικά άρθρα. — Ο κ. Π. Γιαννόπουλος εδημοσίευσε σεις αν αισθητικων άρθρων, εις το «Αστν» περι του «Έλλ. χρώματος» και περι του κ. Π. Μαθιοπούλου, ε. δε τή «Ακροπόλει» προτεχώς περι νεοελληνικής αρχιτεκτονικής. Τα άρθρα ταυτα ειναι γεγραμμένα έντόνως και με τήν γνωστήν εκκεντρικότητα του ύφους, ητις διακρίνει τον ύπερ «Ελληνικών ιδεών» αγωνιζόμενον συγγραφέα.

Ανασκαφαί Περγάμου. — Προχωρούν αι εν Περγάμω ανασκαφαί δι' διενεργεί από τής 10 Σεπτεμβρίου ο κ. Δαϊσπελδ μετά του ειδικού δια τάς επιγραφάς δόκτορος Χούγκο Χέπτιν. Αι ανασκαφαί γίνονται εν τω μεταξύ τής Κάτω Αγοράς και τής κυρίως αρχαίας έδου τής Ακροπόλεως. Εις τάς ανασκαφάς εργάζονται 140 εργάται.

Ανασκαφαί Αιγίνης. — Επανεληφθησαν εν Αιγίνῃ υπό των Γερμανών κ. κ. Κουρτίου αρχαιολόγου και Φίχτερ αρχιτέκτονος αι ανασκαφαί παρά τον γαόν τής Αφροδίτης. Τήν έποπτείαν έχει ο κ. Κεραμόπουλος, Είχον εύρεθή μέχρι τουδε βυζαντινά και ρωμαϊκά κτίσματα, υπό τα όποία εύρίσκονται παλαιότεροι συνοικισμοί.

Ανευρέθη ήδη σπουδαίον αρχαίον κόσμημα εκ λίθου πολυτίμου όγκος λευκού μήκους πέντε εκατοστών. Εν αυτώ εικονίζεται Αριάδνη και Διδύμοσος επί κλίνας διά θυραμασίας γλυφούς. Ομοιον κειμήλιον μόνον το Βρετανικόν Μουσείον κέκτηται. Ωσαύτως εύρέθησαν τέσσαρες μυκηναϊκοί τάφοι.

Εν Αιγίνῃ επίσης υπό τήν έποπτείαν του κ. Κεραμοπούλου ενηργήθησαν και ιδιωτικά ανασκαφαί, εις τήν θέσιν «Μύλος», ένθα υπάρχουν αρχαίοι τάφοι, συληθέντες τω 1890. Κατά τάς ανασκαφάς ταύτας ανεκαλύφθησαν 2 θαλαμοειδείς μυκηναϊκοί τάφοι, έντός των όποιων άνευρέθησαν 72 άκέραια μυκηναϊκά αγγεία έξόχου τέχνης, 17 τοιαυτα συντετριμμένα, έξ ών το έν θαυμάσιον, 6 ειδώλια μυκηναϊκά, 13 σπονδυλίσκοι έξ αιματίτου στεατίτου και άλλων λίθων, δύο μολύβδινα φύλλα λεπτοτάτης τέχνης, δυστυχώς συντετριμμένα, εις σάκκος ήλεκτρου διάτρητος, δύο περιλαίμια εκ χανδρών σχήματος σπόρου ύδροπέπνου και έν μικρότατον τεμάχιον χαλκού κεκοσμημένον δι' άναγλύρου.

Ο κ. Κεραμόπουλος προέβη εις δοκιμαστικάς ανασκαφάς και εις άλλα μέρη παραπλεύρως, άνευρε δε τάφοις έχοντας φρεατοειδείς τετραγώνων το στόμιον αυτών, οτινες συληθέντες πρό ετών, κατά τουτο μόνον εινε άξιοι λόγου ήδη, ότι ως προς το σχήμα αυτών εξεταζόμενοι ιδιάζουσι μόνον εν Αιγίνῃ, εινε άγνωστοι δε άλλαγόθεν. Ησολήθη εις άλλας αρχαιολογικάς μελέτας, έξ ών πιστοποιείται η ε. Αιγίνῃ ύπαρξις πασών των περιόδων του πολιτισμού, όστι συνέλεξεν άγγεία και ύστρακα προϊστορικά, μυκηναϊκής εποχής γεωμετρικά, πρωτοκορινθια, κορινθιακά, ροδικά, μελανόμορφα, ερυθρόμορφα και πολύχρωμα ρωμαϊκά μέχρι των αχρωματιστών των εσχάτων χρόνων.

Ανασκαφαί εις Λακωνίαν. — Ο διευθυντής τής εν Αθήναις Αγγλικής Σχολής κ. Τωτ εidoποιηθείς παρά

της εν Λονδίνω αρχαιολογικής. Επιτροπείας ότι εχορηγήθη ανάλογος πίστωσις διά την ενεργειαν αρχαιολογικών ανασκαφών εις την θ σιν Αγία Ανάληψις της Ακρωτικής, ενθα υποτίθεται, ότι ήτο ή αρχαία πόλις Καρυαί, εζητήσα και έλαβε παρά του Υπουργείου της Παιδείας την άδειαν προς ενεργειαν ανασκαφών.

Επίσημα.—Αί ανασκαφαί αι παρά του κ. Κουρουπιώτου διενεργούμεναι εις Άνω-Καρούς έφερον εις φώς διάφορα εύρηματα μεγάλης αρχαιολογικής αξίας. Εύρέθη τὸ ιπποδρόμιον, Ναός του Πανός, Ναός του Απέλλωνος, Θυσιαστήριον κλπ. άγάλματα ήρωοτηρισμένα. Παρά τὸ θυσιαστήριον πληθύς όστέων μικρών και μεγάλων άπολιθωμένων εύρίσκεται.

Ανασκαφαί Βοιωτίας.—Παρά τὸ Ίερον του Αμφικράου ενθα ενεργεί αρχαιολογικὰς ανασκαφὰς ὁ Έφορος των Αρχαιοτήτων κ. Λεονάρδος ανεκαλύθη δόκητος αρχαίος συνοικισμός με οικίας, ὄδους κλπ. Έντός του συνοικισμού τούτου εύρέθησαν αρκετά αρχαιολογικά αντικείμενα.

Ανασκηλοσείας.—Η εν Αθήναις Γερμανική Αρχ. σχολή σκέπτεται ὡς επί εύκαιρία του Διεθνούς Αρχαιολογικού Συνεδρίου αναστηλώση δύο κίονας του εν Ολυμπία ναού του Διός, ίνα οι επισκέπται λαμβάνουσι ακριβή ιδέαν του ύψους του ναού και του τρόπου καθ' ὃν ήσαν τοποθετημένοι οι κίονες. Τήν ιδέαν αὐτήν είχε πὸ πολλοῦ και ή Αρχαιολογική Έταιρεία, ἀλλ' εχεν άναβάλη την πραγματοποιήσιν, ένεκα των εν Φινγαλία εργασιών.

Πρὸς τούτοις σκέψις γίνεται επίσης ν' αναστηλωθῆ και ὁ εν Νεμέα περικαλλής αρχαίος ναός, περί ὃς επικρατεῖ γνώμη ότι είνε δεύτερος Παρθενών.

Χρώματα εις την γλυτικήν.—Εις τούς καλλιτεχνικούς κύκλους πολύ συζητείται και αὐτάς ή χρῆσις των χρωμάτων επί των έργων της γλυτικής. Τήν άφεσην εις τὸ ζήτημα τούτο ἔδωκεν ὁ Άγγλος γλύπτης Κούστναι Πόλλοκ, ὅστις εξέθεσεν εις τὸ εργαστήριον του γλυπτά καλλιτεχνήματα χρωματισμένα. Ὁ Άγγλος γλύπτης προτιμά τὰ υδατόχρωμα και ελατόχρωμα. Ὁ χρωματισμός ὁμοιος των αγαλμάτων και των αναγλύφων δεν πρέπει να θεωρηθῆτι νέον. Έάν κέρη, κεριά, μίαν επισκεψιν εις τὸ Μουσείον της Ακροπόλεως θα διακρίνη ανετίτηλους χρωματισμούς εως φέρουσιν αι 18 περίφημοι κόραι του Μουσείου.

Είνε γνωστόν ότι οι αρχαίοι εχί μόνον τὰ άγάλματα και τὰ ανάγλυφα ἀλλά και τούς κίονας άκόμη έχρωμάτιζον. Επί των τελευταίων μάλιστα μετεχειρίζοντο χρώμα ὁμοίον πρὸς τὸ του ήλεκτρον, ὅπερ πολύ εύρεστον αισθησιν θά παραίχεν αν συμπεράνη κανείς εκ της γοητείας την ὅποιαν προσοίδει σήμερα εις τούς κίονας του Παρθενώνος και του Θησεύου τὸ κίτρινον εκείνο χρώμα, τὸ προερχόμενον εκ της ὀξειδάσεως του μαρμάρου.

Ανασκαφαί Μιλήτου.—Αί ανασκαφαί της Μιλήτου εξακολουθοῦν μετά μεγάλης δραστηριότητος. Έσχάτως ανεκαλύθη ή μεγάλη Πύλη της πόλεως, ὀπισθηζομένη υπό 16 λαμπρῶν στύλων, φέρουσα εις την εισόδον του Σταδίου. Οι στύλοι είνε κορινθιακού ρυθμού.

Η διαποιήσις Ραϊμών.—Παρεπιδημοί εν Αθήναις ή διακεκριμένη Γάλλος ζωγράφος δεσποίνης Ραϊμών, κόρη του διασημου φιλολόγου. Η δεσποίνης Ραϊμών εξέ-

θεσε πολλάκις και εύφῆμως εις Ευρωπαϊκάς εκθέσεις έργα, ήθε δὲ εις την Ελλάδα ίνα σπουδάσῃ τὰς Ελληνικάς χρώματας, και δη τήν διαύγειαν της άμοσφαιρας. Ηθε και άλλοτε εις την Ελλάδα, ήδη δὲ ακαταπόνητος περιέρχεται τὰ περί των Αθηνών τοπεία, πρὸς άπεικόνισιν εκ του φυσικοῦ Αττικῶν τοπίων.

Νέος καλλιτέχνης.—Ηθεν εκ Γερμανίας ὁ νεαρός ζωγράφος κ. Κουφός. Κατάγεται εκ Κύπρου, έσπούδασεν υπό τον Λύτραν εις τὸ Πολυτεχνείον, μετά πολλὰς δὲ περιπετίας κατόρθωσεν νὰ εισαχθῆ εις την Ακαδημίαν του Μονάχου, ενθα έμαθητευσε, εχων διδάσκλον τον Λέφτς. Ησχολήθη ειδικῶς εις την προσωπογραφίαν.

Καλλιτεχνική έορτή εν Βερολίνω.—Επί της 19ης επετείου της γεννήσεως του άειμνήστου αυτοκράτορος της Γερμανίας Φρειδερίκου Γ' εγένετο διπλή έορτή εν Βερολίνω. Απεκαλύθη εις ανδριάς του εν πάση επισημίτητι και εγένετο άμα τὰ εγκαίνια νέου καλλιτεχνικοῦ Μουσείου, φέροντος τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ὁ ανδριάς παριστᾷ τον Φρειδερίκον εφιππον με στολήν στρατηγού, ὡς Διάδοχον και πολεμιστήν, είνε δ' έργον του εσχάτου θανόντος γλύπτου Α. Ροδ. Μάϊζόν. Τὸ νέον δὲ Μουσείον οικοδομηθῆν επί νησίδος πρὸς τήν εχθρὴν του Σπρέα, είνε σχήματος τριγωνικοῦ και άποτελεῖται εξ εικοσι τριῶν αἰθουσῶν διακοπομένων υπό πέντε στοῶν χρησιμευσουσῶν πρὸς φωτισμόν του κτιρίου. Η οικοδομή άρχίσασα εν έτει 1898 έπερατώθη έφέτος κατά τὸ σχέδιον του αρχιτέκτονος. Ίνε και είνε ρυθμοῦ ιταλικῆς νεοαναγεννήσεως με παρμεγέθη θόλον εις τὸ μέσον της στέγης.

Εν τῷ Μουσείῳ εχουσι κατατεθῆ διάφορα έργα τέχνης, ὡς διάφορα χρωματιστά έργα πλαστικής της εποχῆς της Αναγεννήσεως, γερμανικαί και ὀλλανδικαί εικόνες, αρχαία νομίσματα, αρχαιοτήτες περσικαί, αρabicαί, βυζαντιναί, ιταλικαί και θουμασια έργα της ιταλογοθθικής πλαστικής. Εις χωριστήν αἴθουσαν εχουσιν αναρτηθῆ εικόνες των πρώτων βασιλέων της Πρωσίας και εις άλλην τὰ νομίσματα και μετάλλια, άτινα φέρουσι την προτομήν διαφόρων μελών της οικογενείας των Χοεντζόλλερν. Μία αἴθουσα εικόνων, καλουμένη Βασιλική, έχει κοσμηθῆ διά πεντελικού μαρμάρου και είνε μία των ὡραιότερων.

Κιτὰ τὰ εγκαίνια ὠμίλησεν ὁ Καίσερ, καλέσας τούς Καλλιτέχνας νὰ λησμονήσουν τούς διασμούς ει ὅποιοι χωρίζον την γερμανικήν ζωγραφικήν, νὰ ὤφιληθῶν από τὰ έργα των μεγάλων δασκάλων και νὰ ένωθῶν εις ἑμῶνμον ανάπτυξιν της τέχνης επί βάσεως εθνικῆς. «Οὐδείς δυναται, προσέθηκεν, ν' άρνηθῆ τὰ δ καίωματα της μεγαλοφίας, ἀλλ' είνε αδύνατον επίσης νὰ παραδεθῆτι ότι οι νεῖροι καλλιτέχνας δικαιούνται νὰ εύρίσκωνται εις διαζύγιον με πᾶσαν παράδοσιν και πᾶσαν σχολήν.»

Μουσείον εν Κρήτη.—Κατατεθῆ επισήμως εν Ηρακλείῳ της Κρήτης ὁ θεμέλιος λίθος του αὐτεθι ανιγεθησομένου αρχαιολογικοῦ μουσείου, δαπάναις του Γάλλου κ. G. A. Jenat.

Μνημείον εις τὸν Μελᾶν.—Εις τιμήν του ήρωϊκῶς πεσόντος εν Μακεδονία ανθυπολοχαφου Παύλου Μελᾶ εγερθησεται μνημείον κοινῶ εράνω και πρωτοβουλία του Αθηναϊκοῦ τύπου.

Θάνατος ζωγράφου.—Απεβίωσεν ὁ ζωγράφος Βικτωρ Λευδὲ, γνωστός διά τον πίνακά της «Μεγάλης Παφλασκουσίας», μελητης του Ζερόμ.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΑΣ

Μ. Λεων' Αριστοτέλης Βέης

Μία των διαπερισσότερων εθνικῶν προσωποποιήτων, τινύσα την πατρίδα εν Κωνσταντινουπόλει, ενθα από τεσσαρακονταετίας υπερέτης τὰ συμφέροντα της Μ. Εκκλησίας και του Έθνους ποικίλα περισσῶν ενεργήματα και πολλαχῶς μόχθησας υπέρ των εν Τουρκία πολιτικῶν ἡμῶν πραγμάτων.

Γερουσιαστής Ισόβιος, Μέγας Λογοθέτης των Πατριαρχείων, Σύμβουλος ανώτατος της Επικρατείας, πρόεδρος του Ελλ. Φιλολογικοῦ Συλλόγου και άλλων εταιρειῶν, κ. λ. κεινημένος σύν τῷ τίτῳ του Βαλλᾶ (général de division) και τὰ ανώτατα παρῴσημα πάντων των κρατῶν, διακρίνεται διά την καλλιτεχνικήν ανάπτυξιν και παιδείαν ἀλλά και την διπλωματικήν ικανότητα, μεθ' ης εις πολλὰς περιστάσεις ἐπολιτεύθη εις σοβαρότατα και λεπτοίανης φύσεως εθνικῶν ἡμῶν ζητήματα. Είναι ὁ εκδότης και του ὀγκώδους περι Φωτίου συγγράμματος εκ 1300 σελίδων, εχων ήδη έτοιμην και την πολύτιμον Συλλογήν δωδεκαοκτακλίων επισήμων εγγράφων του Πατριαρχείου από των αρχαιοτάτων χρόνων μέχρι του 1821 εις ην άφιέρωσε τεσσαρακονταετίς μόχθους και χιλιάδας λιθῶν πρὸς ανακάλυψιν και αντιστροφήν των εγγράφων εκ των ναῶν, σχολῶν, βιβλιοθηκῶν κλπ. της ὄρηλου. Αυστηρῶς ὁμοιος ή συλλογή αὐτή μένει ανέκδοτος, διότι δεν εβρέθη έτι τις ὄστις ν' αναλάβη την έκδοσιν της.

Μετάλλιον Παυᾶ

Εις μνήμην του αποθανόντος διασημου ιδρυτοῦ της ὀφθαλμολογικῆς κλινικῆς του Hotel Dieu των Παρισίων Φωτίου Παυᾶ ἐκίπη μετάλλιον αναμνηστικόν, του ὁποίου τὰς δύο ὄψεις δημοσιεύομεν. Είνε έργον του Βολτέρ, εν δὲ μόνον ἐπιπέδῳ ἐκτετυπὸν εις την Ελλάδα, πρὸς τον ικανὸν μαθητήν του Παυᾶ κ. Σπ. Χαλαμῆν, τῆ εὔμενεί χορηγία του ὁποίου δημοσιεύομεν τὰς δύο εικόνας. Επί της ὄψεως εν η' ἀπεικονίζεται ή ἀνάβλεψις του πάγοντος αναγράφονται τὰ εἴης: «Η τέχνη και ή μελέτη ὀδηγοῦν τον ἄνθρωπον εκ του σκότους εις τὸ φῶς».

Μουσικοθεραπεία.

Η παραθετημένη εικὼν ἀνήκει εις την σειρὰν του εν Παρισίῳ Ίνστιτούτου της Φυσιολογικῆς ψυχολογίας. Ὁ Ιατρός Βερίλλον Ισάται ανωθεν ὀστερικῆς καλλιτεχνίδος, ὁ δὲ Άγγλος ψυχολόγος Guimbeu εκτελεῖ επί του κλειδοκυμβάλου παιδρῶν σύνθεσιν, ήτις ἀποδίδεται πιστως επί της φυσιογνωμίας της πασχούσης. Απεδείχθη ότι ή μουσική είνε τελείωφορον θεραπευτικόν μέσον, άπειρα δὲ περιήματα ἀπέδειξαν τούτο.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Καλλιτέχνη.—Αὐτός είνε ὁ κόσμος! Εὐφρόεστατα ὁ εν Παρισίῳ προσηυτής της Ιαπωνίας εἶπεν εσχάτως: «Όταν εχόμεν μόνον μεγάλους καλλιτέχνας, μάς ελεγον βαρβάρους. Τώρα που σκοτώνομεν ἄνθρώπους, μάς λέγουν πολιτισμένους».

Φιλολόγῳ.—Μεταφράσθη και Αραβιστιή Ηλιάς του Όμηρον από τον Soliman Boustain. Ειστάσθη δέκα ετη, επάνω κάτω ὅσον θά εχρειάσθη και ὁ Πόλλης, διά νὰ μεταβράσῃ εις τὸ Ψυχροῦν ἔκτρομα την Ηλιάδα, ή επί τὸ ἀπλοῦστερον και ὀρεκτικώτερον, την . . . ἀλιάδα.

Ερωτῶντι.—Η καλλ' εκθεσις Αλεξανδρείας ήτις εχεν αναβληθῆ δι' έφέτος, ὀριστικῶς εματαιώθη.

Αγγέλλονται βιβλία, ὡν αντίτυπον ήθελεν ἀποσταλῆ τῆ Διευθύνσει.

Εις οὐδένα εχει άνατεθῆ εν Αθήναις ειδική αντιπροσωπεία πρὸς έγγραφὴν συνδρομητῶν οι θέλοντες συνεπῶς νὰ εγγράφωνται συνδρομηταί διόν ν' απευθύνωνται ἀ π' εδ θείας εις τὸ γραφεῖον μας, πᾶσα δὲ καταβολή της συνδρομῆς είνε εγχιρος μόνον αν προσάγηται τῷ πληρέοντι ἀπόδειξις έντυπος, φέροσα την υπογραφήν του Διευθυντοῦ, την σφραγίδα του περιοδικου και αἴξοντα έντυπον ἀριθμόν.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ ΧΡΥΣΟΔΕΤΑ

ΤΗΣ "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,"

του Α', Β' και Γ' έτους πωλοῦνται εις τὸ γραφεῖον μας αντί ὄρ. 1,50. Διά τὰς επαρχίας 2 ὄρ. Διά τὸ έξωτερικόν 2 φρ. χρ. συμπεριλαμβανομένων των ταχυδρομικῶν.

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ ΝΕΥΡΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

Σ Γ. ΒΛΑΒΙΑΝΟΥ

Ιατροῦ Νευρολόγου και Φρενολόγου

Ίδρυται εν Πατησίοις, εν μέσῳ κήπων. Νοσηλεύονται νευρικά και εγκεφαλικά νοσήματα, πλήν των μολυσματικῶν και ἐπικινδύνων. Εφαρμόζονται ὅλαι αι θεραπευτικαί μέθοδοι, ήτοι Ψυχοθεραπεία, Ηλεκτροθεραπεία, Υδροθεραπεία, Ανατριψιθεραπεία, Μουσικοθεραπεία, Υπνωτισμός κ.λ.π. Νοσοκόμοι ειδικοί.

Γραφεῖον Διευθύνσεως:

Αθήναι. Ὀδὸς Ζήνωνος 16.

ΧΑΡΤΟΠΟΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΣΙΑ

Ίδρυθῆν εν Αθήναις κατά τὸ έτος 1870

Εν αὐτῷ πωλοῦνται λιανικῶς και χονδρικῶς εκτός των διαφόρων ειδῶν γραφικῆς ὕλης και χάρτου και τὰ εν τῷ ἰδίῳ ἀτμοκίνητῳ εργοστασίῳ κατασκευαζόμενα είδη, ήτοι

Φάκελλοι και βιβλία έμπορικά: Καρτόνια φωτογραφίας με κατατομὰς επιχρυσωμένας. Πένθιμος επιστολικὸς χάρτης και φάκελλοι. Γλυπταί επί μετάλλου και ξύλου Σφραγίδες και εκ καουτσούκ και πλάκες διά ὄρας επί σμαλτωμένων ελασμάτων.

Επισκεπτήρια κατασκευαζονται στιγμιαίως και διά χαλκογραφίας.

20—Ὀδὸς Ερμού—20

Ζητεῖτε τὰ Καρτ ποστάλ τὰ φέροντα τον τίτλον «Περιοδικὸν Πινακοθήκη». Τὰ Καρτ ποστάλ της «Πινακοθήκης» άπαραίτητα διά συλλογήν, είναι 20 ειδῶν, κοσμοῦνται δὲ με έργα διασημων Ελλήνων και ξένων καλλιτεχνῶν. Πωλοῦνται 10 λεπτά εκάστον. Οι αγοράζοντες παρά του γραφείου μας αὐτά, τὰ πληρώνου μόνον 1 ὄρ. τὰ 20.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,"

ΤΟ "ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ," πίναξ Ν.

Γύζη, Φωτοτυπία εις μέγα σχήμα. Δρ. 2.

Ἐπί χονδροῦ χάρτου δρ. 3.

"ΔΥΟ ΠΟΝΟΙ., δράμα Φρ. Κοππέ,

κατὰ μετάφρασιν Ἀγίδος Θέρου. Τιμᾶται

δρ. 1. Ἐπί Ὀλλανδικοῦ χάρτου δρ. 2.

ΤΟ "ΜΑΥΣΩΛΕΙΟΝ., δράμα Ν.

Λάσκαρη καὶ Π. Δημητρακοπούλου. Δρ. 1.

ΤΟ "ΠΑΣΧΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ., πί-

ναξ Φριξον Ἀριστέως. Φωτοτυπία εις μέ-

γα σχήμα. Δρ. 1.

Η "ΜΙΚΡΑ ΕΠΑΙΤΙΣ., πίναξ L.

Perrault. Φωτοτυπία εις μέγα σχήμα.

Δρ. 1.

"Η ΑΙΩΡΑ., Πίναξ Vigor. Φωτοτυπία

εις μέγα σχήμα. Δρ. 1.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΔΟΥ

"ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, Σελ. 208. Δρ. 3.

"ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ τῆς ΖΩΗΣ, Διη-

γήματα εἰκονογραφημένα. Σελ. 64. Δρ. 2

"ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ., Πεζὰ ποιήματα

μετὰ χρωματιστῶν εἰκόνων. Σελ. 184. Δρ. 3.

"ΣΑΤΥΡΑΙ., Διηγήματα καὶ Σκέψεις

Σελ. 64. Δρ. 2.

"ΦΩΤΟΣΚΙΑΣΕΙΣ., Πεζὰ ποιήματα

μετ' εἰκόνων. Σελ. 64. Δρ. 1.

Διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Πινακοθήκης»

εις τὸ ἡμῖον τῆς τιμῆς.

Πωλοῦνται εις τὰ γραφεῖα μας

Κωνστ. Φ. Σκόκου

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1905

ΕΤΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΝ—ΤΟΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ

Ἐξεδόθη καὶ πάλιν πλούσιον, καλλιτεχνικώτατον, ἄξιον καθ' ὅλα τῆς πανελληνίου φήμης του.

Περιέχει, εις τὰς 450 κομμάς του σελίδας 150 θέματα καὶ διασπρεβάς εις ὅλα τὰ εἶδη τῆς λογοτεχνίας, — Ὑπερ τὰς 100 λαμπρὰς εἰκόνας, — μετ' 50 συνεργάτας τῶν καλλιτέρων ποιητῶν καὶ λογογράφων

Τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΣΚΟΚΟΥ—δὲν ὑπάρχει δευτέρα γινώμη— εἶνε

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ

"ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ,"

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

"Ὅργανον τῆς ὁμωνύμου Ἑταιρίας

Ἐν τῷ "Ἑλληνισμῷ" ἐκ πέντε τυπογραφικῶν φύλλων συγκεκμημένῳ, μελετῶνται εἰδικῶς ἅπαντα τὰ ἐθνικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα τὰ ἀπασχολοῦντα τὸ ἡμέτερον Ἔθνος.

Γραφεῖα δόδος Σοφοκλέους 12

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ φρ. 8

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Εἰδοποιεῖ τοὺς κατόχους προσωρινῶν τίτλων τοῦ δανείου αὐτῆς 20,500,000, ὅτι ἐπικειμένης τῆς καθολῆς τῆς Δ' δόσεως καὶ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν προσωρινῶν τίτλων διὰ τῶν ὀριστικῶν δύναται ν' ἀπευθύνωνται ἀπὸ 1ης προσεχοῦς Νοεμβρίου ἑ. ἔ. ἐπ' Ἀθῆναις μὲν εις τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δὲ εις τὰ ὑποκαταστήματα τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, ἐν Ἑπτανήσῳ δὲ εις τὰ ὑποκαταστήματα τῆς Ἴονικῆς Τραπεζῆς καὶ πρὸς τοὺς Ταμίους τοῦ Δημοσίου, παρ' οἷς ἐνηργήθησαν ἐγγραφαὶ τ. Ὑ. Δαν. τούτου.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Ὀλονοτιοῦταρὸς

13— ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ ΚΑΙ ΒΟΥΛΗΣ — 13

Ὁραὶ ἐπισκέψεως: 8—12 π. μ. καὶ 2—6 μ. μ.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις.

Ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσὸν ἀποδοτέα εἰς ὠρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκῆ. Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρῶνται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς δ' ἐγένετο ἢ κατάθεσις.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρῶνται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσεσι τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς, ἐν Κερκύρᾳ δὲ Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς Ἴονικῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι καταθέσεων

1	1)2	τοῖς	0)0	κατ' ἔτ.	διὰ	κατ.	6	μηνῶν
2	»	»	0)0	»	»	»	1	ἔτους
2	1)2	»	0)0	»	»	»	2	ἔτων
3	»	»	0)0	»	»	»	4	ἔτων
4	»	»	0)0	»	»	»	5	ἔτων

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικῶς ἢ ἀνόνημρι.

ΣΠΗΛΙΟΣ ΧΑΡΑΜΗΣ

Ὁφθαλμολόγος Ἱατρός

Ὁδὸς Σωκράτους καὶ Πειραιῶς

Ἐφαρμόζονται αἱ νεώταται θεραπευτικαὶ μέθοδοι.

ΤΟΜΟΙ "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,"

ΤΟΥ Α' . Β' ΚΑΙ Γ' ΕΤΟΥΣ

εὑρίσκονται εις τὸ γραφεῖον μας, τιμώμενοι οἱ χρυσόδοτοι δρ. 15, οἱ ἀπλόδοτοι δρ. 12, τῶν ταχυδρομικῶν πληρωγῶν ὑφ' ἡμῶν.

Διὰ τὸ ἐξωτερικόν, ἡ τιμὴ εἰς χρυσόν.